

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0076

Roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2014/2216 (INI))**

(2016/C 316/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne traktaty i instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia tej Konwencji ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. ⁽²⁾, Agendę rozwoju po roku 2015 oraz rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając art. 2, 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając strategiczne ramy i plan działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji ⁽³⁾, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r., przyjęte przez Radę w dniu 23 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie WPZiB w 2013 r., zatwierdzone przez Radę w dniu 22 lipca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji za 2014 r. na temat polityki Unii Europejskiej w zakresie rozwoju i pomocy zewnętrznej oraz jej realizacji w 2013 r. (COM(2014)0501), przyjęte w dniu 13 sierpnia 2014 r., oraz dokumenty towarzyszące,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie praw człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 czerwca 2014 r. z okazji 10. rocznicy Wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽²⁾ A/RES/55/2.

⁽³⁾ Dokument Rady 11855/2012.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0575.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii politycznych Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając wydawane w trybie pilnym rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, zasad demokracji i praworządności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie priorytetów UE na 25. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie 69. sesji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stawić czoła wyzwaniom i pokonać trudności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zbrodni agresji ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wolności prasy i mediów na świecie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011)0200),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wykorzenia tortur na świecie ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, 1820, 1888, 1889 i 1960 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjęte przez Radę w dniu 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając wytyczne dotyczące biznesu i praw człowieka wdrażające ramy ONZ „Ochrona, poszanowanie i naprawa”, zatwierdzone przez Radę Praw Człowieka ONZ w rezolucji nr 17/4 z dnia 16 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając Przewodnik na temat realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka w sektorze ICT (technologii informacyjno-komunikacyjnych), opublikowany przez Komisję w dniu 17 czerwca 2013 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0252.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0259.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0013.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 165.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0274.

⁽⁸⁾ A/RES/67/176.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0206.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 107.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 26 czerwca 2014 r. wzywającą do utworzenia międzyrządowej grupy roboczej o nieograniczonym składzie, której rolą będzie „opracowanie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w celu uregulowania, w ramach międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, działalności spółek międzynarodowych i innych przedsiębiorstw”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. – „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: Program działań na rzecz zmian”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 5 marca 2014 r. zatytułowany „Odpowiedzialne pozyskiwanie minerałów z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka. Ku zintegrowanemu podejściu UE” (JOIN (2014)0008),
 - uwzględniając konwencję NZ przeciwko korupcji (UNCAC),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 52 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, a także opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0023/2015),
- A. mając na uwadze, że art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) jeszcze bardziej wzmacnia zobowiązania Unii w zakresie rozwijania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opartej na zasadach demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz na zasadzie promowania międzynarodowego prawa i sprawiedliwości, przy respektowaniu zasad Karty Narodów Zjednoczonych, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 TUE Unia przystępuje do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
- B. mając na uwadze, że art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, iż „wspólna polityka handlowa prowadzona jest zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0420.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0394.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0180.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- C. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i zachowanie powszechności i niepodzielności praw człowieka są kamieniami węgielnymi polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa UE; mając na uwadze, że powszechność praw człowieka jest poważnie kwestionowana przez szereg reżimów autorytarnych, zwłaszcza na forach wielostronnych;
- D. mając na uwadze, że ponad połowa ludności na świecie wciąż żyje w reżimach niedemokratycznych oraz że w ostatnich latach globalny poziom wolności stale spada;
- E. mając na uwadze, że o demokratycznym charakterze ustrojów nie stanowi wyłącznie organizowanie wyborów, ale również poszanowanie rządów prawa, wolność słowa, przestrzeganie praw człowieka, a także niezależne sądownictwo i bezstronna administracja;
- F. mając na uwadze, że wiarygodność UE w stosunkach zewnętrznych i na arenie międzynarodowej umocni się dzięki zwiększeniu spójności między polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE w zakresie demokracji i praw człowieka;
- G. mając na uwadze, że nowa wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oświadczyła, iż prawa człowieka będą jednym z jej nadrzędnych priorytetów oraz że zamierza wykorzystać je jako wyznacznik kierunku rozwoju wszystkich stosunków z państwami trzecimi; mając na uwadze, że potwierdziła ona również zobowiązanie UE do wspierania praw człowieka we wszystkich obszarach stosunków zewnętrznych „bez wyjątku”; mając na uwadze, że przyjęcie nowego planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji oraz odnowienie mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka znajdzie się w programie działania UE na początku 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że dnia 23 czerwca 2014 r. Rada przyjęła roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r., które obejmuje pierwszy pełny rok wdrażania strategicznych ram UE i planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji; mając na uwadze, że 2013 r. był również pierwszym pełnym rokiem obowiązywania nowego mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka; mając na uwadze, że osoba sprawująca tę funkcję powinna pomagać Unii w koordynowaniu jej działań, tak aby działalność Unii w zakresie propagowania przestrzegania praw człowieka na całym świecie, a zwłaszcza praw kobiet, była bardziej wyraźna i widoczna;
- I. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r. oraz wydarzenia, które miały miejsce po okresie sprawozdawczym, w brutalny sposób przypominają o wysokich kosztach społecznych nieprzestrzegania praw człowieka; mając na uwadze, że nieprzestrzeganie praw człowieka w państwach trzecich w przypadkach, w których brak poszanowania praw człowieka i brak zgodnego z prawem uczestnictwa demokratycznego prowadzą do niestabilności, upadku państw, kryzysów humanitarnych i konfliktów zbrojnych, wywołuje szkodliwe dla UE skutki, jako że jest ona zobowiązana do reagowania na te zjawiska;
- J. mając na uwadze, że zaangażowanie UE na rzecz skutecznego multilateralizmu, w którym centralne miejsce zajmuje ONZ, stanowi integralną część zewnętrznej polityki Unii i jest wynikiem przekonania, iż wielostronny system oparty na uniwersalnych zasadach i wartościach może najlepiej uporać się z globalnymi kryzysami, wyzwaniami i zagrożeniami;
- K. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są lojalnymi sojusznikami Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) od momentu jego utworzenia, udzielając mu wsparcia finansowego, politycznego, dyplomatycznego i logistycznego i jednocześnie propagując powszechność statutu rzymskiego i broniąc jego integralności w celu zwiększenia niezawisłości Trybunału;
- L. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 17 lipca 2014 r. Parlament ponownie wyraził zdecydowane poparcie dla przyjęcia ustalonych w Kampali zmian Rzymskiego Statutu MTK, w tym zmiany dotyczącej zbrodni agresji, oraz wezwał wszystkie państwa członkowskie UE do ratyfikacji tych zmian i włączenia ich do ustawodawstwa krajowego; mając na uwadze, że zmiana dotycząca zbrodni agresji przyczyni się do umocnienia praworządności na szczeblu międzynarodowym oraz do międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa poprzez zniechęcanie do bezprawnego użycia siły, a dzięki temu aktywnie przyczyni się do zapobiegania takim zbrodniom i wprowadzenia utrwalania pokoju;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- M. mając na uwadze, że 59. sesja Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet, która odbędzie się w Nowym Jorku w dniach 9–20 marca 2015 r., będzie koncentrować się na działaniach następczych w związku z deklaracją pekińską i pekińską platformą działania, w tym na bieżących problemach, które utrudniają realizację tych instrumentów, a tym samym osiągnięcie równości płci i wzmocnienie pozycji kobiet, a także na szansach na osiągnięcie równości płci i wzmocnienie pozycji kobiet w programie działań związanych z realizacją milenijnych celów rozwoju (MCR) po 2015 r.;
- N. mając na uwadze, że bezpłatna edukacja na poziomie podstawowym dla wszystkich dzieci stanowi podstawowe prawo zapisane w Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r.; mając na uwadze, że edukacja dzieci i dorosłych przyczynia się do zmniejszania ubóstwa i umieralności niemowląt oraz do upowszechniania dobrych praktyk w zakresie ochrony środowiska; mając na uwadze, że powszechny dostęp do edukacji jest nierozzerwalnie związany z milenijnym celem rozwoju dotyczącym zapewnienia równości płci, szczególnie w zakresie ukończenia szkoły podstawowej; mając na uwadze, że cel ten jest daleki od realizacji;
- O. mając na uwadze, że w czasach konfliktu zbrojnego kobiety i dzieci, w tym kobiety i dzieci będące uchodźcami, bezpaństwowcami i ubiegające się o azyl znajdują się wśród grup społecznych, których sytuacja jest najtrudniejsza, a ryzyko, na jakie narażone są nastoletnie wysiedlone dziewczęta znacznie rośnie w czasie kryzysów humanitarnych;
- P. mając na uwadze, że żadnej formy dyskryminacji i przemocy wobec kobiet, w tym nadużyć seksualnych, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowych małżeństw, tzw. zbrodni honorowych czy wykorzystywania seksualnego kobiet do celów handlowych, czy przemocy domowej nie można usprawiedliwiać powodami politycznymi, społecznymi, religijnymi, kulturalnymi czy powszechną tradycją lub zwyczajami plemiennymi;
- Q. mając na uwadze, że istnieje wyraźny związek między korupcją i naruszaniem praw człowieka; mając na uwadze, że korupcja w sektorach publicznym i prywatnym powoduje i pogłębia nierówność i dyskryminację, przez co uniemożliwia równe korzystanie z praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych; mając na uwadze, że dowiedziono, iż działania korupcyjne często wiążą się z naruszaniem praw człowieka, nadużywaniem władzy i brakiem odpowiedzialności;
- R. mając na uwadze, że prawa pracownicze i prawa związków zawodowych są celem poważnych ataków na świecie, a sposoby działania przedsiębiorstw wywierają głęboki wpływ na prawa pracowników, społeczności i konsumentów w Europie i poza nią; mając na uwadze, że prawo międzynarodowe dotyczące praw człowieka nakłada na państwa obowiązek ochrony praw człowieka, dopilnowania, by działalność korporacji podlegających ich jurysdykcji nie naruszała praw człowieka, oraz zapewnienia ofiarom dostępu do skutecznych form środków odwoławczych;
- S. mając na uwadze, że społeczność przedsiębiorców ma do odegrania istotną rolę w promowaniu praw człowieka oraz mając na uwadze, że takie wysiłki są wielce pożądane i powinny być wspierane przez instytucje publiczne na całym świecie; mając na uwadze, że wspieranie praw człowieka powinno być uważane za platformę współpracy między rządem i sektorem prywatnym;
- T. mając na uwadze, że w ramach wzmocnionego ogólnego systemu preferencji (GSP+), do którego przyjmowane są państwa trzecie, występuje klauzula zawierająca nakaz poszanowania międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych;
- U. mając na uwadze, że art. 16 Powszechnej deklaracji praw człowieka (PDPC) stanowi, iż pełnoletni mężczyźni i kobiety – bez żadnych ograniczeń wynikających z rasy, narodowości lub wyznania – mają prawo do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny oraz mają równe prawa w odniesieniu do zawierania małżeństwa, zarówno podczas jego trwania, jak i po jego ustaniu, oraz że małżeństwo może zostać zawarte wyłącznie na podstawie swobodnie wyrażonej i pełnej zgody przyszłych małżonków;
- V. mając na uwadze, że art. 14 PDPC uznaje prawo każdego człowieka do ubiegania się o azyl w innym kraju w razie prześladowania; mając na uwadze, że Konwencja ONZ dotycząca statusu uchodźców wyraźnie stanowi, iż wszyscy uchodźcy mają prawo do szczególnej ochrony, a żadne państwo nie może wydalić ani zwrócić uchodźcy na terytorium, gdzie może być prześladowany lub gdzie istnieje zagrożenie dla jego życia lub wolności;
- W. mając na uwadze, że art. 18 PDPC uznaje wolność myśli, sumienia i religii; mając na uwadze, że liczba incydentów związanych z wolnością religii lub przekonań gwałtownie wzrasta między innymi z powodu rosnącej liczby konfliktów na tle religijnym;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- X. mając na uwadze, że art. 25 PDPC uznaje prawo każdej osoby do „stopy życiowej zapewniającej zdrowie i dobrobyt jego i jego rodziny”, w ramach którego matka i dziecko mają prawo do specjalnej opieki i pomocy, włączając w to opiekę lekarską; mając na uwadze, że mamy 25. rocznicę przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka będącej traktatem dotyczącym praw człowieka ratyfikowanym przez największą liczbę państw; mając na uwadze, że w rezolucji Rady Praw Człowieka 26/28 wzywa się do następnego spotkania społecznego forum rady w celu skoncentrowania się na dostępie do leków w kontekście prawa każdej osoby do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego; mając na uwadze, że konstytucja Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) stanowi, iż korzystanie z możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdego człowieka bez względu na rasę, religię, przekonania polityczne, warunki gospodarcze lub społeczne;
- Y. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu, takie jak wzrost temperatury, podnoszenie się poziomu mórz i bardziej ekstremalne warunki pogodowe, nasila wyzwania związane z niestabilnością globalną, a tym samym niebezpieczeństwo poważnych naruszeń praw człowieka;
- Z. mając na uwadze, że dostęp do bezpiecznej wody pitnej i systemów sanitarnych jest prawem człowieka wywodzącym się z prawa do odpowiedniego standardu życia, nierozzerwalnie związanym z prawem do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego, a także z prawem do życia i godności ludzkiej; mając na uwadze, że około 2,6 mld ludzi – połowa ludności rozwijającego się świata – nie posiada nawet prostej „ulepszonej” latryny, a 1,1 mld ludzi nie ma dostępu do żadnego rodzaju wody pitnej;
- AA. mając na uwadze, że niniejsze sprawozdanie, chociaż sporządzone w odpowiedzi na roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w roku 2013 przyjęte przez Radę, jest perspektywiczną analizą działań UE w tym obszarze polityki; mając na uwadze, że w swoich rezolucjach dotyczących poprzednich sprawozdań rocznych oraz przeglądu strategii UE na rzecz praw człowieka Parlament podkreślił konieczność ciągłego zastanawiania się nad własnymi praktykami związanymi z włączeniem praw człowieka w główny nurt swojej działalności, z działaniami następczymi w związku z pilnymi rezolucjami w sprawie naruszenia zasad demokracji, praw człowieka i praworządności, jak również z monitorowaniem przestrzegania klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka zamieszczonych we wszystkich porozumieniach zawartych przez UE z państwami trzecimi;

Centralna pozycja praw człowieka w politykach zewnętrznych UE

1. przypomina, że w preambule Karty praw podstawowych Unii Europejskiej potwierdzono, iż UE „stawia jednostkę i godność człowieka w centrum swych działań”;
2. wzywa wszystkie instytucje i państwa członkowskie UE do umieszczenia praw człowieka w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym ich partnerami strategicznymi, oraz we wszystkich oświadczeniach i na wszystkich spotkaniach na wysokim szczeblu; podkreśla znaczenie skutecznej, konsekwentnej i spójnej realizacji polityki UE w zakresie praw człowieka zgodnie z jasnymi obowiązkami określonymi w art. 21 TUEi strategicznych ramach UE dotyczących praw człowieka i demokracji; wyraża uznanie dla nowej wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel za otwarte i zdecydowane zobowiązanie się do wprowadzenia tych zasad w życie;
3. podkreśla, że ważne jest, aby państwa członkowskie mówiły jednym głosem, wspierając niepodzielność, nienaruszalność i powszechność praw człowieka, a zwłaszcza aby ratyfikowały wszystkie ustanowione przez ONZ międzynarodowe akty prawne dotyczące praw człowieka; wzywa UE do zapewnienia niepodzielności i nienaruszalności praw człowieka, także tych określonych w Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 TUE; wzywa UE do dalszego propagowania powszechnych norm w zakresie praw człowieka, które powinny być traktowane jako podstawa jej współpracy z państwami trzecimi i organizacjami regionalnymi zarówno w dialogach politycznych, jak i dialogach dotyczących praw człowieka i negocjacjach handlowych;
4. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o umieszczeniu praworządności w centrum procesu rozszerzenia; wzywa UE do wnikliwego monitorowania w ramach całego procesu rozszerzenia wdrażania przepisów chroniących prawa człowieka i prawa osób należących do mniejszości;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

5. ostrzega jednak przed niezamierzonymi konsekwencjami nieustannego rozszerzania listy praw człowieka i uwzględniania kontrowersyjnych z ideologicznego lub politycznego punktu widzenia kwestii, ponieważ mogłoby to ostatecznie prowadzić do osłabienia ogólnego wsparcia dla samej idei powszechności i niepodzielności praw człowieka;

6. wskazuje, że UE powinna brać pod uwagę nie tylko ludzkie cierpienie, ale i wszystkie konsekwencje wynikające z nieprzestrzegania praw człowieka, jeżeli brak poszanowania praw człowieka i brak zgodnego z prawem uczestnictwa demokratycznego prowadzą do niestabilności, korupcji, upadku państw, kryzysów humanitarnych lub konfliktów zbrojnych, które to zjawiska umniejszają wysiłki UE podejmowane w ramach polityki rozwoju i na które UE lub jej państwa członkowskie są zobowiązane reagować w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawne wysiłki UE na rzecz uwzględnienia naruszeń praw człowieka w unijnym systemie wczesnego ostrzegania związanym z zapobieganiem kryzysom; apeluje jednak o bardziej zdecydowane działania zapobiegawcze i zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel, Komisji i państw członkowskich o opracowanie opartego na prawach człowieka dodatkowego elementu zapobiegania kryzysom w ramach kompleksowego podejścia UE do konfliktu i kryzysów zewnętrznych oraz który powinien zostać uwzględniony w nadchodzącym przeglądzie europejskiej strategii bezpieczeństwa;

7. jest zdania, że UE, w tym jej delegatury, powinny określić sygnały wczesnego ostrzegania, takie jak represje wobec mniejszości i łamanie praw człowieka, które wskazują na potencjalne konflikty i katastrofy humanitarne; wzywa UE do opracowania najlepszych praktyk służących promowaniu i ochronie praw człowieka w sytuacjach po wystąpieniu katastrofy i konfliktu, ze zwróceniem szczególnej uwagi na osoby niepełnosprawne, kobiety, dzieci i inne grupy szczególnie wrażliwe – przedstawiając informacje i podejmując odpowiednie działania dotyczące konkretnych odniesień do osób niepełnosprawnych, dostępności planów zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi uwzględniających osoby niepełnosprawne, szkoleń dla personelu wszystkich odpowiednich służb i liczby dostępnych schronów i miejsc udzielania pomocy w przypadku klęsk żywiołowych – oraz na włączanie ochrony praw człowieka do działań w dziedzinie pomocy doraźnej, odnowy i odbudowy po katastrofie, przy jednoczesnym przestrzeganiu humanitarnych zasad humanitaryzmu, bezstronności, neutralności i niezależności oraz świadczeniu pomocy humanitarnej dostosowanej do potrzeb;

8. zachęca UE do zapewnienia istnienia synergii między możliwościami wsparcia oferowanymi w ramach Instrumentu na rzecz Stabilności, Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji;

9. wyraża głębokie zaniepokojenie coraz większą liczbą poważnych naruszeń praw człowieka wywołanych działaniami terrorystycznymi na całym świecie; wskazuje na sprawozdanie z 2014 r., w którym stwierdzono nasilenie się od 2012 r. do 2013 r. działalności terrorystycznej o 62 % oraz wzrost z 15 do 24 liczby krajów, które doświadczyły aktów terroryzmu, w wyniku których zginęło ponad 50 osób; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) – w związku z nasileniem się działalności terrorystycznej – do ściślejszej i bardziej skutecznej współpracy z rządami w zwalczaniu wszystkich form terroryzmu;

10. stoi na stanowisku, że negowanie ludobójstwa i innych zbrodni przeciwko ludzkości, a także akty rasizmu, ksenofobii lub nienawiści na tle religijnym, stanowią bezdyskusyjne naruszenie praw człowieka oraz podstawowych wolności i jako takie zasługują na potępienie;

11. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji Federikę Mogherini oraz ministrów spraw zagranicznych państw członkowskich UE do regularnego umieszczania w programie obrad Rady do Spraw Zagranicznych dyskusji na temat wysiłków UE na rzecz uwolnienia obrońców praw człowieka, dziennikarzy, działaczy politycznych i innych osób, które w pokojowy sposób korzystają z przysługujących im praw;

Sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie jako narzędzie służące do przekazywania informacji na temat polityki UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji

12. wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę rocznego sprawozdania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r.; zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel o podjęcie zobowiązania do uczestnictwa w przyszłości w dwóch corocznych debatach poświęconych polityce UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji podczas posiedzeń plenarnych Parlamentu w celu przedstawienia sprawozdania UE i ustosunkowania się do sprawozdania Parlamentu;

13. wyraża ubolewanie, że Komisja nie udzieliła żadnej pisemnej odpowiedzi na wyżej wspomnianą rezolucję Parlamentu dotyczącą rocznego sprawozdania w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r. oraz uważa, że takie pisemne odpowiedzi są niesłychanie istotne z punktu widzenia współpracy międzyinstytucjonalnej w tej dziedzinie i nie można ich zastąpić debatą na sesji plenarnej, podczas której jest mniej czasu na refleksję i systematyczną odpowiedź na wszystkie kwestie podniesione przez Parlament;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

14. wyraża uznanie dla ESDZ i Komisji za podanie kompleksowych i jasnych informacji na temat działań UE podjętych w okresie sprawozdawczym; ponownie wyraża jednak opinię, że zwłaszcza sprawozdania krajowe powinny umożliwiać przegląd kluczowych pozytywnych, jak i negatywnych tendencji oraz ocenę efektywności działań UE; zauważa, że bardziej kompleksowa sprawozdawczość, zwłaszcza oparta na priorytetach i wskaźnikach wskazanych w dotychczas poufnych unijnych strategiach krajowych dotyczących praw człowieka, zachęcałaby do większej spójności w przygotowaniu uwarunkowań związanych z przestrzeganiem praw człowieka i w ocenie wpływu polityk UE na prawa człowieka;

15. utrzymuje swój pogląd, że instytucje UE powinny wspólnie dążyć do ulepszenia formatu rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie z myślą o dotarciu do szerokiego grona odbiorców przy jednoczesnym zachowaniu jego kompleksowego charakteru jako sprawozdania z wdrożenia strategicznych ram UE i planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji; ponownie wyraża gotowość do udziału w aktywnej i konstruktywnej współpracy między instytucjami UE w zakresie przygotowywania przyszłych sprawozdań; przypomina swój wniosek proponujący włączenie do sprawozdania rocznego sekcji dotyczącej realizacji planu działania przez państwa członkowskie;

Wdrożenie strategicznych ram i planu działania UE

16. ponownie wyraża zadowolenie ze strategicznych ram UE i unijnego planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji, przyjętych przez Radę w 2012 r., jako kamienia milowego w torowaniu nowej drogi w rozwoju polityki i potwierdzaniu zaangażowania UE w spełnienie obowiązku traktatowego, którym jest włączenie praw człowieka w główny nurt wszystkich polityk zewnętrznych UE „bez wyjątku”;

17. przypomina, że prawa człowieka stały się istotnym elementem zewnętrznych działań Unii i prawdziwym składnikiem jej tożsamości w stosunkach dwustronnych, wielostronnych i instytucjonalnych;

18. docenia wysiłki podejmowane przez ESDZ i Komisję na rzecz przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z realizacji pierwszego planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do zaangażowania państw członkowskich, Komisji, Parlamentu, społeczeństwa obywatelskiego i organizacji regionalnych i międzynarodowych w przegląd i konsultacje skutkujące przyjęciem nowego planu działania, który powinien wejść w życie na początku 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje dyskusje mające na celu lepsze ustalenie hierarchii celów nowego planu działania, lecz przestrzega przed zawężeniem zakresu planu działania, a także obniżeniem poziomu ambicji, jeśli chodzi o uwzględnianie praw człowieka we wszystkich obszarach polityki UE;

19. zachęca wszystkie podmioty uczestniczące w działaniach zewnętrznych UE do przejmowania niezbędnej odpowiedzialności za politykę zewnętrzną UE w zakresie praw człowieka i za jej poszczególne narzędzia, jak również do przekrojowego uwzględniania praw człowieka, między innymi przez organizowanie regularnych, skierowanych do zainteresowanych urzędników, szkoleń dotyczących praw człowieka;

20. wyraża szczególne zaniepokojenie stanem realizacji określonego w strategicznych ramach zobowiązania do „umieszczenia praw człowieka w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym partnerami strategicznymi”; w związku z tym apeluje o zwrócenie przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ bacznej uwagi na realizację tego zobowiązania i na zapewnienie uwzględnienia praw człowieka i demokracji w stosunkach UE z jej partnerami strategicznymi w takich istotnych wymiarach jak posiedzenia na szczycie i konkluzje Rady; ponadto zaleca, aby w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia praw człowieka przez kraj partnerski, z którym zawarta została umowa, UE podejmowała bardziej skuteczne działania związane z nałożeniem odpowiednich sankcji przewidzianych w klauzulach umownych dotyczących praw człowieka, łącznie z możliwością (czasowego) zawieszenia umowy;

21. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz wszystkich komisarzy do skoordynowanego opracowania projektu programu, który uwzględniać będzie problematykę praw człowieka w ramach rozmaitych działań UE, zwłaszcza w obszarach dotyczących rozwoju, migracji, środowiska naturalnego, zatrudnienia, ochrony danych w internecie, handlu, inwestycji, technologii i przedsiębiorczości;

22. z zadowoleniem odnosi się do faktu, iż wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji publicznie stwierdziła potrzebę dokonania przeglądu unijnej strategii w stosunku do wszystkich strategicznych partnerów Unii, w tym w stosunku do Chin czy Rosji, oraz wzywa ją do priorytetowego traktowania podczas trwania jej kadencji kwestii praw człowieka w takich krajach poprzez zdecydowane stanie na stanowisku, że poważne naruszenia praw człowieka stanowią zagrożenie dla stosunków dwustronnych między UE i jej partnerami strategicznymi;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Mandat Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka

23. uznaje znaczenie mandatu udzielonego pierwszemu w historii Specjalnemu Przedstawicielowi UE (SPUE) ds. Praw Człowieka oraz składa gratulacje obecnemu mandatariuszowi za dotychczas wykonaną pracę; zachęca SPUE do tego, by w dalszym ciągu poprawiał wizerunek UE i zwiększał jej zaangażowanie w ramach odpowiednich organizacji wielostronnych i regionalnych mechanizmów w dziedzinie praw człowieka (ONZ, Rada Europy, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, Unia Afrykańska i Organizacja Współpracy Islamskiej) w celu propagowania najważniejszych priorytetów tematycznych UE odzwierciedlonych w wytycznych UE dotyczących praw człowieka, dążenia do wzmocnienia pozycji społeczeństwa obywatelskiego na świecie oraz przyczynienia się do włączenia polityki UE w dziedzinie praw człowieka w główny nurt działań, a także do jej spójności i skuteczności oraz do osiągnięcia równowagi między dyplomacją cichą i publiczną; uznaje konieczność wyraźniejszego wyeksponowania funkcji SPUE ds. Praw Człowieka, który powinien posiadać prawo inicjatywy i publicznego zabierania głosu przy wsparciu przez poszczególne służby w ramach instytucji Unii Europejskiej w celu zapewnienia właściwej koordynacji;

24. wzywa Radę do przyjęcia – jako ogólnej zasady – praktyki systematycznego uwzględniania współpracy ze SPUE ds. Praw Człowieka w mandacie przyszłych geograficznych SPUE;

25. wnioskuje, aby stanowisko SPUE ds. Praw Człowieka zostało utrzymane w celu przekształcenia go w funkcję stałą, wyposażoną w odpowiednie środki służące pełnemu wsparciu pełnionej roli, w tym stosowanie dyplomacji publicznej;

Wewnętrzna/zewnętrzna spójność w polityce UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji

26. podkreśla, że polityka UE w dziedzinie praw człowieka musi być zgodna ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu, a także musi zapewniać spójność między zewnętrznymi i wewnętrznymi strategiami politycznymi oraz unikać podwójnych standardów; w związku z tym apeluje o przyjęcie konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie praw człowieka w odniesieniu do partnerów strategicznych; w tym kontekście wzywa do określenia dla państw członkowskich i urzędników UE wspólnych wartości progowych w zakresie związanych z prawami człowieka obaw, jakie muszą przynajmniej zgłaszać w stosunkach ze swoimi partnerami strategicznymi, przy jednoczesnym uwzględnianiu okoliczności towarzyszących sytuacji poszczególnych krajów;

27. podkreśla, że spójność działań Unii w odniesieniu do państw trzecich jest warunkiem jej wiarygodności, a tym samym skuteczności, oraz że różnice i niespójności obniżają skuteczność jej działań i sprawiają niekiedy, że wypowiedzi przedstawicieli UE na temat praw człowieka nie są słyszane; przypomina, że mimo licznych napotykaných trudności spójność pozostaje głównym celem polityki zewnętrznej i musi zajmować centralne miejsce wśród zadań każdego podmiotu uczestniczącego w tego rodzaju polityce;

28. uznaje ponadto za istotne, by wymagania dotyczące praw człowieka przedstawiane przez UE w jej relacjach z państwami trzecimi były stosowane również do państw członkowskich; w związku z tym przypomina, że Parlament przyjmuje coroczne sprawozdanie na temat sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej sporządzone przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych;

29. wzywa ESDZ do wzmocnienia zarządzania środkami UE przeznaczonymi na ochronę praw człowieka, a także do zwiększenia kontroli i rozliczalności tych środków;

30. zwraca uwagę na istotne wyzwania wynikające z aneksji Krymu przez Rosję oraz z nieustannego zaangażowania rosyjskich sił wojskowych we wschodniej Ukrainie; podkreśla, że ta polityka agresji jest kontynuacją osuwania się Rosji w stronę rządów autorytarnych przy jednoczesnym pogarszaniu się w kraju sytuacji w zakresie praw człowieka; podkreśla, że Rosja stanowi obecnie dla UE „wyzwanie strategiczne” i nie spełnia już kryteriów partnerstwa strategicznego;

31. wzywa UE do skutecznego zmierzenia się z wewnętrznymi wyzwaniami w dziedzinie praw człowieka, takimi jak sytuacja Romów, traktowanie uchodźców i migrantów, dyskryminacja osób LGBTI, warunki panujące w więzieniach czy wolność mediów w państwach członkowskich, w celu zachowania wiarygodności i spójności swojej zewnętrznej polityki dotyczącej praw człowieka; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że mniejszość romska pozostaje przedmiotem dyskryminacji, rasizmu i wykluczenia społecznego zarówno w UE, jak i w kandydujących do członkostwa państwach Bałkanów Zachodnich, a także w Turcji; zauważa w tym względzie, że poszanowanie praw mniejszości jest jednym z największych wyzwań zidentyfikowanych w opracowanej przez Komisję strategii rozszerzenia na lata 2014-2015;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Narzędzia polityki UE w zakresie praw człowieka

Strategie krajowe w zakresie praw człowieka i rola delegatur UE

32. wyraża uznanie dla ESDZ za pomysły ukończenie pierwszego cyklu strategii krajowych w zakresie praw człowieka, które zostały opracowane z położeniem silnego nacisku na odpowiedzialność na szczeblu delegatur UE; ubolewa jednak nad ciągłym brakiem przejrzystości w odniesieniu do treści strategii krajowych, szczególnie nad brakiem skutecznego informowania Parlamentu, oraz ponownie apeluje o publiczne ujawnienie przynajmniej kluczowych priorytetów strategii poszczególnych krajów, a także o należyte udostępnienie tych strategii Parlamentowi, aby zapewnić właściwy stopień kontroli; zachęca ESDZ do przyjęcia wskaźników służących do oceny ich skuteczności oraz do wyraźniejszego potraktowania części sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie poświęconych poszczególnym krajom jako sprawozdań z realizacji strategii krajowych; przypomina zobowiązanie UE do dopilnowania, aby krajowe strategie w zakresie praw człowieka były uwzględniane na wszystkich szczeblach kształtowania polityki z państwami trzecimi, w tym w ramach dialogów dotyczących praw człowieka i dialogów politycznych;

33. podkreśla potrzebę sporządzania przez delegatury UE sprawozdania rocznego dotyczącego ich działalności w dziedzinie praw człowieka;

34. z zadowoleniem przyjmuje prawie ukończoną sieć punktów kontaktowych ds. praw człowieka i urzędników łącznikowych do kontaktów z obrońcami praw człowieka w delegaturach UE; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do opracowania jasnych wytycznych operacyjnych dotyczących ich roli w delegaturach w celu umożliwienia im pełnego wykorzystania potencjału, stworzenia wiarygodnych standardów oraz niedopuszczenia do powstania niespójności między poszczególnymi delegaturami UE;

35. zachęca do zacieśnienia współpracy między sieciami dyplomatycznymi państw członkowskich i delegaturami UE na świecie w celu wniesienia wkładu w rozważania grup roboczych ds. praw człowieka w państwach trzecich;

36. wzywa ESDZ do dopilnowania, aby przypadki uwięzienia obrońców praw człowieka były przedmiotem rozmów na wszystkich posiedzeniach wysokiego szczebla między UE i państwami trzecimi, w tym podczas posiedzeń rady współpracy/rady stowarzyszenia; nalega, aby wszystkie krajowe strategie z zakresu praw człowieka obowiązujące w ramach współpracy między UE i państwami trzecimi zawierały sekcję dotyczącą uwięzionych obrońców praw;

37. przypomina zobowiązanie do włączenia kwestii praw człowieka do wszystkich unijnych ocen skutków; podkreśla znaczenie tego zobowiązania służącego dopilnowaniu, aby UE przestrzegała praw człowieka, a także chroniła je i wypełniała, oraz aby jej zewnętrzne polityki i działania były projektowane i wdrażane w taki sposób, aby służyły wzmocnieniu praw człowieka za granicą; wzywa UE, aby poprzez ściślejsze konsultacje i lepszą koordynację ze społeczeństwem obywatelskim i instytucjami unijnymi podniosła jakość i zwiększyła systematyczność ocen skutków dotyczących praw człowieka;

Dialog i konsultacje dotyczące praw człowieka

38. potwierdza swoje poparcie dla dialogów poświęconych prawom człowieka jako narzędzia polityki UE w dziedzinie praw człowieka, o ile nie stanowią one celu same w sobie, ale są sposobem uzyskania konkretnych zobowiązań i wyników od drugiej strony; uznaje wartość zaangażowania w dialog dotyczący praw człowieka zwłaszcza z krajami borykającymi się z poważnymi problemami w zakresie praw człowieka; podkreśla jednak, że UE musi wyciągać jednoznaczne wnioski polityczne, jeżeli dialog dotyczący praw człowieka nie prowadzi do pozytywnych wyników z powodu braku chęci drugiej strony do zaangażowania się weń w dobrej wierze lub braku rzeczywistego zobowiązania do przeprowadzenia reform, oraz musi kłaść nacisk na dyplomację publiczną, aby nie dopuścić do zagrożenia publicznej wiarygodności polityki UE w dziedzinie praw człowieka; ostrzega też przed wyłączeniem debat o prawach człowieka z dialogów politycznych na wysokim szczeblu; nalega, aby kwestia indywidualnych przypadków obrońców praw człowieka znajdujących się w niebezpieczeństwie lub w więzieniu, a także więźniów politycznych były skutecznie poruszane przez UE w sposób odpowiedzialny i przejrzysty; w przypadku występowania poważnych naruszeń praw człowieka wymaga, aby kwestia ta zajmowała istotne miejsce w dialogu politycznym na wszystkich szczeblach;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

39. wzywa ESDZ do opracowania mechanizmu kompleksowego przeglądu mającego pomóc w ocenie tych dialogów w kontekście nieuzyskania w ich ramach istotnych i namacalnych rezultatów; wzywa ponadto UE do wzmocnienia swoich poziomów odniesienia w celu umożliwienia mierzenia sukcesów i zwiększenia skuteczności dialogów, co przyczyniłoby się do przybliżenia krajów borykających się z poważnymi problemami w zakresie praw człowieka do spełnienia międzynarodowych norm w dziedzinie praw człowieka; wzywa UE – w związku np. z brakiem znaczących i wymiernych rezultatów w dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka, a także w związku z ostatnimi wydarzeniami w Hong Kongu – do ponownego przemyślenia swojej strategii dotyczącej praw człowieka oraz do przyjęcia bardziej spójnego, ujednoliconego i strategicznego podejścia do kwestii praw człowieka;

40. wyraża ubolewanie, że z powodu różnorodności struktur, formatów, okresowości, stosowanych metod i poufności kontaktów brakuje zarówno prawdziwego mechanizmu monitorowania i oceniania takich dialogów, jak i wskaźników postępu; zaleca sprecyzowanie celów każdego dialogu i ocenę wyników w konsultacji z Parlamentem;

41. wzywa ESDZ do kontynuacji współpracy ze wszystkimi państwami, z którymi obecnie prowadzi dialogi dotyczące praw człowieka, poprzez domaganie się konkretnych zobowiązań od odnośnych władz oraz regularne podejmowanie działań następczych dotyczących żądań zgłaszanych podczas konsultacji;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

42. pozytywnie ocenia przyjęcie przez Radę w roku sprawozdawczym 2013 wytycznych UE dotyczących praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym oraz wytycznych UE dotyczących wolności religii lub przekonań, a także – w 2014 r. – wytycznych UE w sprawie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim;

43. przypomina, że przyjęcie wytycznych nie może wprowadzać selektywności do systemu praw człowieka z uwagi na zasady powszechności i niepodzielności, które muszą pozostać kluczowe; zwraca się do Komisji o zdefiniowanie, przy współudziale Parlamentu i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, kryteriów wyboru tematyki poruszanej w takich wytycznych, tak aby zapewnić przejrzystość procesu wyboru;

44. zwraca się do Komisji o uzupełnienie wytycznych przez poprawę ich czytelności dzięki ujednoliceniu treści i formatu; w wytycznych powinny zostać ustalone cele, kryteria, środki, harmonogramy, wskaźniki wraz z dołączoną regularną oceną; z tego powodu przypomina, że Parlament zalecił niedawno „skuteczną i zorientowaną na wyniki” realizację wytycznych w sprawie tortur;

45. zaleca, by przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego w większym stopniu uczestniczyli w opracowaniu, ocenie i przeglądzie wytycznych;

46. wzywa ESDZ i Radę do podjęcia odpowiednich działań mających na celu realizację i ocenę wytycznych UE na poziomie krajowym; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do zaangażowania się również w doskonalenie zawodowe i działania podnoszące świadomość wśród personelu ESDZ i delegatur UE oraz wśród dyplomatów państw członkowskich w celu zapewnienia, aby wytyczne UE dotyczące praw człowieka przynosiły zamierzone skutki w zakresie kształtowania rzeczywistej polityki na najniższych szczeblach;

Polityka UE na rzecz wspierania demokratyzacji i wyborów

47. podkreśla, że o demokratycznym charakterze ustrojów nie stanowi wyłącznie organizowanie wyborów, ale również poszanowanie rządów prawa, wolność słowa, przestrzeganie praw człowieka, a także niezawisłe sądownictwo i bezstronna administracja; wzywa Komisję i ESDZ do wspierania toczących się procesów demokratycznych w państwach trzecich; podkreśla w tym kontekście znaczenie podejmowania działań następczych w związku ze sprawozdaniami i zaleceniami misji obserwacji wyborów, polegających na wykorzystaniu ich w ramach zaangażowania UE na rzecz demokracji w danym kraju oraz upoważnieniu głównego obserwatora do pełnienia szczególnej roli w dalszym monitorowaniu realizacji zaleceń, jako spójnej części kompleksowego podejścia Parlamentu do wspierania demokracji i przy wsparciu stałych organów Parlamentu; zauważa pozytywną rolę, jaką mogą odegrać misje obserwacji wyborów UE w zapewnieniu wiarygodności UE jako partnera;

48. wzywa UE, aby nadal dążyła do określenia najlepszych praktyk w tej dziedzinie w celu wspierania i utrwalania procesów demokratyzacji; zachęca do rozwoju zarówno polityki, jak i narzędzi operacyjnych, które mają być stosowane w krajach priorytetowych w celu spójnego, elastycznego i wiarygodnego włączenia do podejścia UE środków służących do wspierania praw człowieka i demokracji, w tym środków zapobiegania konfliktom i mediacji;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

49. podkreśla, że przemiany polityczne i demokratyzacja muszą łączyć się z poszanowaniem praw człowieka, promowaniem sprawiedliwości, przejrzystością, odpowiedzialnością, pojednaniem, praworządnością oraz ustanowieniem instytucji demokratycznych; apeluje o systematyczne wsparcie UE dla parlamentów wybranych w wolnych i uczciwych wyborach; podkreśla potrzebę podejmowania wysiłków na rzecz dialogu politycznego między partiami rządzącymi a opozycją;

50. przypomina, że w następstwie Arabskiej Wiosny Ludów Unia Europejska zdefiniowała na nowo swoją politykę sąsiedztwa wobec południowego regionu Morza Śródziemnego i położyła nacisk na rolę społeczeństwa obywatelskiego oraz na zasadę „więcej za więcej” w celu tworzenia bardziej trwałych partnerstw ze swoimi sąsiadami oraz wspierania ich reform i przemian demokratycznych;

51. uważa, że podejście oparte na wynikach „więcej za więcej” powinno przyświecać stosunkom UE ze wszystkimi państwami trzecimi oraz że UE powinna przyznawać krajom partnerskim szczególny status wyłącznie w razie spełnienia jasnych wymogów dotyczących praw człowieka i demokracji oraz że nie powinna zwlekać z jego zamrożeniem, w przypadku gdy kraje partnerskie nie będą spełniały wspomnianych wymogów;

52. apeluje o skuteczne korzystanie z nowych technologii oraz światowej sieci internetowej w celu możliwie najszerzego udostępniania ludziom na całym świecie informacji na temat praw człowieka i demokracji, a także na temat programów unijnych;

53. z zadowoleniem przyjmuje prace dotyczące krajów pilotażowych przeprowadzone jak dotąd przez dziewięć delegatur UE w celu osiągnięcia większej spójności w zakresie wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE, które zostały zapoczątkowane w konkluzjach Rady z 2009 i 2010 r. i które są wbudowane w strategiczne ramy UE oraz unijny plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji w 2012 r.;

54. zwraca się do Komisji i ESDZ o zwiększenie ich koordynacji z Parlamentem w odniesieniu do drugiej generacji krajów pilotażowych, tak aby zapewnić uczestnictwo wszystkich instytucji UE i połączenie ich wiedzy w ramach skutecznego dążenia do wspierania demokracji w państwach trzecich;

55. składa gratulacje Europejskiemu Funduszowi na rzecz Demokracji za jego skuteczną działalność promującą demokrację w naszym sąsiedztwie oraz wspiera ostrożne rozszerzanie jego działalności na inne społeczeństwa walczące o demokratyzację; w duchu solidarności i zaangażowania wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wystarczających środków finansowych budżetowi funduszu w celu zagwarantowania najbardziej elastycznego i skutecznego wsparcia lokalnym czynnikom działającym na rzecz przemian demokratycznych;

56. podkreśla znaczenie zwiększenia roli kobiet w propagowaniu praw człowieka i reform demokratycznych, we wspieraniu zapobiegania konfliktom oraz w umacnianiu ich udziału i reprezentacji w życiu politycznym; zwraca również w tym zakresie uwagę na konieczność uwzględniania zaleceń sformułowanych w sprawozdaniach unijnych misji obserwacji wyborów dotyczących pełnego i równego udziału kobiet w procesie wyborczym oraz konieczność podejmowania działań w oparciu o te zalecenia;

57. przypomina, że rozszerzenie było jak dotąd najbardziej pomyślnym wysiłkiem UE na rzecz demokratyzacji oraz podkreśla, że negocjacje z państwami Bałkanów Zachodnich pozostają głównym instrumentem w zakresie pomocy tym krajom w ustanowieniu pełnoprawnych społeczeństw demokratycznych;

Wsparcie UE dla obrońców praw człowieka

58. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady dotyczące obrońców praw człowieka, wydane z okazji dziesięciolecia „Wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka”; wyraża ponadto uznanie dla Komisji za większe wykorzystanie funduszy Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), aby zapewnić dotacje awaryjne obrońcom praw człowieka znajdującym się w bezpośrednim niebezpieczeństwie, i zachęca Komisję do dalszego badania nowych sposobów wspierania obrońców praw człowieka; w tym kontekście przypomina o znaczeniu Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji, który stanowi narzędzie do promocji i ochrony prodemokratycznych działaczy, blogerów i dziennikarzy na całym świecie;

59. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że prześladowanie i marginalizacja obrońców praw człowieka pozostaje powszechnie występującą na całym świecie tendencją, zwłaszcza w krajach, które nie akceptują powszechności praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

60. wzywa UE do zwrócenia szczególnej uwagi na kwestię uwięzionych obrońców praw człowieka na całym świecie oraz na potrzebę, aby UE zbiorowo zintensyfikowała działania na rzecz zagwarantowania uwolnienia tych osób poprzez, między innymi, ustanowienie w Parlamencie Europejskim wewnętrznej grupy roboczej, która bacznie śledziłaby, za sprawą ściślejszej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, aktualne przypadki uwięzienia działaczy na całym świecie;

61. ponownie wzywa ESDZ do nieustannej ochrony organizacji pozarządowych, obrońców praw człowieka, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i prawników poprzez zwiększenie skuteczności dialogów UE na temat praw człowieka oraz propagowanie priorytetów tematycznych UE i unijnych wytycznych dotyczących praw człowieka; w tym kontekście zachęca do organizowania kampanii mających na celu dotarcie do obrońców praw człowieka także na bardziej oddalonych obszarach państw trzecich, aby pomóc w osiągnięciu celów polityki UE;

62. wzywa ESDZ i Komisję do dopilnowania, aby unijne dotacje i inne programy były dostępne nie tylko dla dużych organizacji pozarządowych, ale także dla potrzeb budowania potencjału lokalnego; wzywa zatem do zmniejszenia obciążenia biurokratycznego przy jednoczesnym zachowaniu rozliczalności podczas wnioskowania o środki i rozliczania procedur, a także zachęca do uwzględniania rosnącej presji wywieranej na społeczeństwo obywatelskie przez reżimy represyjne; apeluje o bardziej pragmatyczne podejście do społeczeństw znajdujących się w okresie transformacji demokratycznej w celu zapewnienia wsparcia dla odpowiednich organizacji i pojedynczych osób;

63. zwraca się do ESDZ i delegatur UE o współpracę z obrońcami praw człowieka i organizacjami pozarządowymi w ramach rzeczywistego i pragmatycznego dialogu politycznego w celu znalezienia jak najlepszych sposobów wspierania środowiska sprzyjającego ich pracy; zwraca się do UE o rozszerzenie aktywnej dyplomacji w państwach trzecich i wzmocnienie pozycji punktów kontaktowych ds. praw człowieka w celu włączenia praw człowieka w główny nurt codziennej pracy politycznej odpowiednich delegatur UE poprzez systematyczne wymienianie nazwisk więźniów politycznych oraz udział w monitorowaniu procesów sądowych i wizyty w więzieniach, a także monitorowanie wspomnianych spraw; podkreśla, że UE musi wykorzystywać dyplomację publiczną do wspierania obrońców praw człowieka i apelować o uwolnienie uwięzionych działaczy na rzecz praw człowieka; nalega, aby wysokiej rangi przedstawiciele UE, w tym wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji, przewodniczący Rady, komisarze, specjaliści przedstawiciele UE i urzędnicy państwowi z państw członkowskich, systematycznie spotykali się z obrońcami praw człowieka, zwłaszcza podczas ich podróży do krajów, w których społeczeństwo obywatelskie podlega naciskom;

64. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz ministrów spraw zagranicznych UE do poświęcenia raz do roku posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych na dyskusje na temat wysiłków UE na rzecz uwolnienia obrońców praw człowieka, dziennikarzy, działaczy politycznych i innych osób, które w pokojowy sposób korzystają z przysługujących im praw, zwracając szczególną uwagę na przypadki będące przedmiotem rezolucji Parlamentu dotyczących debat na temat przypadków naruszeń praw człowieka, demokracji i praworządności;

Wsparcie UE dla powszechnych praw człowieka i wielostronnych organizacji praw człowieka

65. przypomina o zobowiązaniu Parlamentu i jego Podkomisji Praw Człowieka do wspierania silnego wielostronnego systemu praw człowieka pod egidą ONZ, w tym Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego, Rady Praw Człowieka, Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka oraz prac powiązanych wyspecjalizowanych agencji ONZ, takich jak Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP), a także prac realizowanych w ramach specjalnych procedur ONZ;

66. przypomina znaczenie wydawanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka decyzji oraz ich wdrażania przez zainteresowane kraje w związku z przestrzeganiem i ujednoliceniem praw człowieka jako podstawowych wartości i zasad;

67. przypomina swoje jednoznaczne stanowisko w sprawie instytucjonalizacji uczestnictwa PE w sesjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, wyrażone w rezolucji z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie priorytetów UE na sesji Rady Praw Człowieka, i uważa, że niezbędna jest kontynuacja praktyki wysyłania delegacji Parlamentu Europejskiego na odpowiednie sesje Rady Praw Człowieka i Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz wyraża ubolewanie, że praktyka ta została przerwana w 2014 r.;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

68. ponownie podkreśla znaczenie aktywnego uczestnictwa UE we wszystkich mechanizmach ONZ dotyczących praw człowieka, zwłaszcza w Trzecim Komitecie Zgromadzenia Ogólnego i Radzie Praw Człowieka; zachęca państwa członkowskie UE do takiego uczestnictwa poprzez współautorstwo rezolucji i przejmowanie w odniesieniu do nich przewodniej roli, aktywny udział w debatach i interaktywnych dialogach, a także wydawanie oświadczeń; zdecydowanie popiera coraz powszechniejszą praktykę UE w zakresie inicjatyw międzyregionalnych;

69. ponownie podkreśla znaczenie skutecznej koordynacji i współpracy między ESDZ, Komisją, Parlamentem i państwami członkowskimi w dziedzinie praw człowieka; wzywa ESDZ, aby – szczególnie poprzez delegatury UE w Nowym Jorku i Genewie – zwiększyła spójność działań UE poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje mające na celu jednogłośne przedstawianie stanowiska UE;

70. przypomina o znaczeniu działań Unii Europejskiej na forum Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) w momencie, gdy ta przygotowuje się do podsumowania 40 lat swojego istnienia; zachęca do zacieśniania więzi między UE, OBWE i Radą Europy;

71. przypomina również o znaczeniu pracy wykonanej w tym zakresie przez Radę Europy oraz o potrzebie szybkiego przystąpienia przez UE do europejskiej konwencji praw człowieka zgodnie z zapisami traktatów;

72. potwierdza znaczenie włączenia prac prowadzonych w Nowym Jorku i Genewie w ramach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Trzeciego Komitetu i Rady Praw Człowieka ONZ do odpowiednich działań wewnętrznych i zewnętrznych UE w celu zapewnienia spójności;

Polityka UE w zakresie międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i Międzynarodowy Trybunał Karny

73. ponownie wyraża pełne poparcie dla prac Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK), którego rolą jest położenie kresu bezkarności sprawców najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania wspólnoty międzynarodowej oraz zagwarantowanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; pozostaje czujny na wszelkie próby podważenia jego legitymacji lub niezawisłości; przypomina o jego kluczowej roli w dwutorowym procesie osądzania i pojednania; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z Trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego i politycznego w ramach stosunków dwustronnych i na wszystkich forach, w tym na forum ONZ; wyraża zaniepokojenie faktem, że nadal nie wykonano kilku nakazów aresztowania; wzywa UE i jej państwa członkowskie, a także specjalnych przedstawicieli UE do aktywnego propagowania misji MTK, egzekwowania jego decyzji oraz walki z bezkarnością osób odpowiedzialnych za zbrodnie zdefiniowane w statucie rzymskim; uważa rosnącą liczbę państw-stron za ważny element rozwoju stanowiący o coraz większej powszechności trybunału; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację statutu rzymskiego przez Wybrzeże Kości Słoniowej w lutym 2013 r., ale ubolewa nad tym, że w 2014 roku statutu nie ratyfikowało żadne państwo; zachęca UE i jej państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz propagowania ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego do celu poszerzenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar poważnych zbrodni ściganych na mocy prawa międzynarodowego; wzywa UE i jej państwa członkowskie będące państwami-stronami statutu rzymskiego MTK do zagwarantowania Trybunałowi zasobów niezbędnych do uczciwego i skutecznego pełnienia przezeń mandatu; zachęca UE do dalszego wspierania międzynarodowego sądownictwa karnego i MTK, w tym poprzez wspieranie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

74. ponawia swój apel dotyczący utworzenia stanowiska Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Międzynarodowego Wymiaru Sprawiedliwości i Międzynarodowego Prawa Humanitarnego w celu nadania tym dziedzinom należnego im znaczenia i widoczności, aby skutecznie realizować unijny program i uwzględnić kwestię walki z bezkarnością we wszystkich działaniach zewnętrznych UE;

75. wyraża ubolewanie, że Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego nadal nie jest uwzględniony w nowym rozporządzeniu w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych na liście konwencji wymaganych do uzyskania statusu GSP+; zauważa, że wiele państw wnioskujących o GSP+ (np. Armenia i Pakistan) nie jest państwem-stroną statutu lub go nie ratyfikowało; ponownie zaleca, by dodać statut rzymski do kolejnej listy konwencji;

76. ponownie wzywa UE do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie zbrodni agresji oraz zmian ustalonych w Kampali, a państwa członkowskie – do szybkiego dostosowania ustawodawstwa krajowego do definicji zawartych w zmianach z Kampali, a także innych obowiązków wynikających ze statutu rzymskiego, aby umożliwić państwom członkowskim prowadzenie dochodzeń i postępowań krajowych i zwiększyć współpracę z Trybunałem;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

77. w przededniu 100. rocznicy ludobójstwa ludności ormiańskiej wzywa wszystkie państwa członkowskie do uznania tej zbrodni oraz zachęca państwa członkowskie i instytucje UE do dalszego przyczyniania się do jej uznania;

78. wzywa ESDZ do rozpowszechniania dobrych praktyk dotyczących praw, ochrony i wspierania ofiar przestępstw i przemocy w państwach trzecich oraz do wymiany strategii w zakresie polityki antykorupcyjnej z państwami trzecimi, ponieważ korupcja jest często bramą otwierającą drogę dla bezkarności oraz źródłem niesprawiedliwości wobec ofiar;

Działania UE przeciw karze śmierci

79. ponownie wyraża jednoznaczny sprzeciw wobec kary śmierci i zachęca UE i jej państwa członkowskie do utrzymania wyraźnej polityki mającej na celu zniesienie kary śmierci na świecie; wzywa ESDZ do zachowania czujności w odniesieniu do rozwoju sytuacji we wszystkich krajach oraz do wykorzystania wszystkich środków oddziaływania pozostających do jej dyspozycji;

80. Wyraża pełne poparcie dla rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ z grudnia 2014 r. dotyczącej „Muratorium na wykonywanie kary śmierci”⁽¹⁾;

81. wzywa UE do dalszego wykorzystywania na wszystkich możliwych forach na świecie metod współpracy i dyplomacji na rzecz zniesienia kary śmierci, zgodnie z wytycznymi UE w sprawie kary śmierci, a także do dopilnowania, aby prawo do uczciwego procesu sądowego było w pełni respektowane w przypadku każdej osoby zagrożonej karą śmierci, bez stosowania tortur czy innego niegodziwego traktowania służącego wydobyciu zeznań;

82. wyraża zaniepokojenie w związku z doniesieniami o wzroście liczby egzekucji na świecie w latach 2012–2013, pomimo że egzekucje mają miejsce w coraz mniejszej liczbie państw będących zdecydowaną mniejszością; wzywa UE do podjęcia należytych działań w związku ze stale wysoką liczbą egzekucji w Chinach i Iranie, wznowieniem w 2013 r. egzekucji w Indonezji, Kuwejcie, Nigerii i Wietnamie, egzekucjami nieletnich w Iranie, Arabii Saudyjskiej i Jemenie w 2013 r., a także wyraźnym wzrostem liczby doniesień o egzekucjach w Iraku i Arabii Saudyjskiej;

83. z zadowoleniem przyjmuje nowo podjętą w Stanach Zjednoczonych dyskusję na temat arbitralności kary śmierci i jej podatności na błędy, kampanię mającą na celu wstrzymanie przepływu z Europy do Stanów Zjednoczonych substancji wykorzystywanych przy egzekucjach, a także zniesienie kary śmierci w 2013 r. przez stan Maryland; zachęca wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel, SPUE i ESDZ do współpracy z rządem federalnym Stanów Zjednoczonych i rządami poszczególnych stanów w celu przyspieszenia zniesienia kary śmierci w Stanach Zjednoczonych, aby wzmocnić współpracę transatlantycką w wymiarze międzynarodowym poprzez wiarygodne działania na rzecz praw człowieka, międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości i demokracji;

84. zachęca Komisję do wykorzystania nowego elastycznego rozwiązania, które obecnie umożliwia Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, w celu rozważenia nowych sposobów prowadzenia kampanii na rzecz zniesienia kary śmierci oraz wsparcia działań mających na celu zapobieganie wymierzaniu kary śmierci lub egzekucjom;

85. podkreśla znaczenie dalszego monitorowania przez UE warunków przeprowadzania egzekucji w tych krajach, które wciąż stosują karę śmierci, oraz wspierania reformy prawnej i konstytucyjnej mającej na celu pełne i całkowite zniesienie kary śmierci;

86. przypomina swoje zdecydowane przekonanie, że kara śmierci stanowiąca naruszenie prawa do integralności i godności osoby ludzkiej, jest niezgodna z zakazem okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania w ramach prawa międzynarodowego i wzywa ESDZ oraz państwa członkowskie do formalnego stwierdzenia tej niezgodności i do przyjęcia odpowiedniej do niego polityki UE wobec kary śmierci; podkreśla konieczność przekrojowej interpretacji odpowiednich wytycznych UE dotyczących kary śmierci i tortur;

Działanie UE na rzecz zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania

87. w świetle nieustannych doniesień o powszechnych praktykach tortur i znęcania się na świecie wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do wzmocnienia wysiłków UE w walce z torturami oraz innym okrutnym, nieludzkim i poniżającym traktowaniem albo karaniem; ponownie wyraża zaniepokojenie, że działanie UE w tym obszarze pozostaje w dużej mierze niewystarczające i dalekie jest od zrealizowania zobowiązań zawartych w wytycznych UE w sprawie tortur; wzywa zwłaszcza do udzielenia przez UE większego wsparcia w ustanowieniu i wzmocnieniu krajowych i regionalnych mechanizmów zapobiegania torturom; odnotowuje wniosek Komisji z dnia

⁽¹⁾ A/RES/69/186.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

14 stycznia 2014 r. dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (COM(2014)0001), i tym samym stanowiący odpowiedź na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2010 r.;

88. przypomina, że na podstawie art. 7 i 8 Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego tortury zadawane systematycznie lub na wielką skalę mogą stanowić zbrodnię wojenną lub zbrodnię przeciwko ludzkości; podkreśla, że w związku z zasadą obowiązku ochrony na wspólnocie międzynarodowej spoczywa szczególna odpowiedzialność, którą musi ona wziąć na siebie;

89. zachęca ESDZ do zwrócenia bacznej uwagi na wnioski Komitetu ONZ Przeciwko Torturom oraz podkomitetu powołanego na mocy protokołu fakultatywnego do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, a także Komitetu Rady Europy ds. Zapobiegania Torturom dotyczące poszczególnych państw oraz do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych; wzywa ESDZ, zwłaszcza delegatury UE i państwa członkowskie, w szczególności ich placówki dyplomatyczne w terenie, również do zintensyfikowania wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia kontroli nad handlem towarami, które mogłyby być wykorzystane do torturowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, jak również kontroli nad wywozem technologii i produktów podwójnego zastosowania;

90. podkreśla fakt, że członkowie grup szczególnie wrażliwych, takich jak mniejszości etniczne, językowe i religijne, są częściej narażeni na tortury lub brutalne traktowanie w ośrodkach zatrzymań, dlatego też wymagają szczególnej uwagi;

91. potępia wywóz przez europejskie przedsiębiorstwa produktów i broni, które mogłyby być wykorzystane do torturowania albo karania, bądź innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, również w trakcie tłumienia demonstracji; w tym kontekście popiera zmianę rozporządzenia (WE) nr 1236/2005;

92. ponownie podkreśla znaczenie skutecznych mechanizmów kontroli wywozu niektórych leków, które mogą zostać wykorzystane do egzekucji, oraz sprzętu, który można wykorzystać do tortur; wzywa Komisję do zajęcia się pozostałymi lukami we wspomnianym rozporządzeniu poprzez wprowadzenie klauzuli dotyczącej pełnego wychwytywania zastosowania końcowego, która zakazywałaby wywozu jakichkolwiek leków, które można by wykorzystać do torturowania lub egzekucji;

93. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do podjęcia starań na rzecz ratyfikowania przez ogół państw trzecich Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem z dnia 20 grudnia 2006 r.;

Prawa człowieka w umowach handlowych UE i innych porozumieniach międzynarodowych

94. wzywa UE do upewnienia się, że umowy handlowe zawierane z państwami trzecimi sprzyjają ich rozwojowi gospodarczo-społecznemu oraz gwarantują prawidłowe zarządzanie ich zasobami naturalnymi, w tym ziemią i wodą; ponawia apel o systematyczne uwzględnianie wiążących, egzekwowalnych i niepodlegających negocjacji klauzul dotyczących praw człowieka w porozumieniach międzynarodowych UE, w tym umowach handlowych i inwestycyjnych, zawartych lub zawieranych z państwami trzecimi i wzywa do usprawnionych konsultacji z Parlamentem na wczesnym etapie negocjacji umów handlowych i inwestycyjnych, skutecznego monitorowania stosowania klauzul dotyczących praw człowieka oraz przekazywania Parlamentowi informacji na temat aspektów praw człowieka zawartych w tych porozumieniach;

95. przypomina, iż polityka handlowa przyczynia się do osiągnięcia ogólnych celów UE i że na podstawie art. 207 TFUE polityka handlowa UE musi być prowadzona „zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii”; podkreśla ponadto, że na podstawie art. 3 TUE Unia musi przyczynić się „do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w szczególności zasad Karty Narodów Zjednoczonych”;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

96. wzywa Komisję Europejską do uwzględnienia przy opracowywaniu przyszłej strategii handlowej istotnej roli handlu i porozumień międzynarodowych w propagowaniu praw człowieka na arenie międzynarodowej;

97. podkreśla potrzebę kontynuowania wielostronnej współpracy i dialogu w dziedzinie praw człowieka, szczególnie pomiędzy Unią Europejską a Światową Organizacją Handlu i Organizacją Narodów Zjednoczonych, w celu zapewnienia wielostronnych ram handlowych przyczyniających się do przestrzegania praw człowieka;

98. przypomina, że ogólny system preferencji (GSP) został zaprojektowany zgodnie z zasadami określonymi w konwencjach międzynarodowych dotyczących praw człowieka i podstawowych standardów prawa pracy przez państwa nim objęte oraz że zawiera on specjalny system dodatkowych preferencji taryfowych służących promowaniu ratyfikowania i skutecznego wdrażania podstawowych konwencji międzynarodowych dotyczących praw człowieka i prawa pracy, ochrony środowiska i dobrych rządów; przypomina, że nieprzestrzeganie tych warunków może spowodować zawieszenie systemu handlu; przypomina o znaczeniu regularnego monitorowania i oceniania realizacji międzynarodowych konwencji przez państwa objęte GSP+;

99. wyraża zadowolenie z powodu wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. zmienionego systemu GSP; przypomina, że GSP+ został utrzymany w ogólnym systemie preferencji i wymaga od państw ubiegającym się o korzystanie z niego pełnej współpracy z organizacjami międzynarodowymi w zakresie przestrzegania międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych;

Biznes a prawa człowieka

100. uważa za godne ubolewania, iż wciąż brakuje globalnego podejścia do sposobu przestrzegania praw człowieka przez przedsiębiorstwa, co pozwala niektórym państwom i firmom na omijanie tych przepisów; dlatego podkreśla potrzebę przyjęcia przepisów dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (CSR); zdecydowanie popiera realizację wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka; w szczególności wzywa Komisję do wprowadzenia skutecznych środków realizacji postanowień dokumentu ramowego ONZ zatytułowanego „Protect, Respect and Remedy” [Ochrona, poszanowanie i naprawa], przedstawionego przez Johna Ruggiego, specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. biznesu i praw człowieka; przypomina, jak ważne jest wspieranie zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym podczas prowadzenia działalności poza UE, oraz zapewnienie ich respektowania w całym łańcuchu dostaw, szczególnie w odniesieniu do nielegalnego handlu drewnem, dziką fauną i florą oraz minerałami pochodzącymi z obszarów dotkniętych konfliktami; jest przekonany, że przedsiębiorstwa europejskie i ich jednostki zależne oraz podwykonawcy powinni odgrywać kluczową rolę w promowaniu i rozpowszechnianiu międzynarodowych standardów dotyczących biznesu i praw człowieka na całym świecie;

101. zwraca się do Komisji i ESDZ o zachęcenie delegatur UE na świecie do współpracy z przedsiębiorstwami unijnymi w zakresie propagowania praw człowieka oraz do pilnowania, aby aspekty biznesu i praw człowieka znalazły się wśród głównych tematów lokalnych zaproszeń do składania wniosków o środki z Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR); zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by przedsiębiorstwa podlegające prawu krajowemu nie uchylały się od przestrzegania praw człowieka oraz norm społecznych, sanitarnych i środowiskowych, które ich dotyczą, gdy zakładają siedzibę lub prowadzą działalność w państwie trzecim;

102. przypomina o strategii UE na lata 2011–2014 dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w której zwrócono się do państw członkowskich o opracowanie krajowych planów na rzecz wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; ponownie wzywa Komisję do regularnego składania sprawozdań z realizacji wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka przez państwa członkowskie UE, w tym ich krajowych planów działania; ubolewa z powodu braku dalszych działań Komisji w związku z wnioskiem Parlamentu dotyczącym zaproponowania przez nią prawodawstwa nakładającego na przedsiębiorstwa unijne wymóg dopilnowania, by dokonywane przez nie transakcje nie wspierały inicjatorów konfliktów lub sprawców poważnych naruszeń praw człowieka;

103. ponownie stwierdza, że przedsiębiorstwa europejskie powinny działać z odpowiednią należytą starannością w celu zapewnienia, że prowadzona przez nie działalność odbywa się z poszanowaniem praw człowieka niezależnie od miejsca jej prowadzenia; podkreśla znaczenie rzetelnej sprawozdawczości w zakresie skutków projektów wspieranych przez europejskie instytucje finansowe dla praw człowieka, sytuacji społecznej i środowiska naturalnego; nalega, aby te instytucje koniecznie zadbały o zgodność ich działań z art. 21 TUE, który między innymi zawiera zobowiązanie do przestrzegania praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

104. zwraca uwagę, że zamiast traktować to zagadnienie jako wyzwanie, przedsiębiorstwa powinny dostrzec w nim możliwość stworzenia nowego potencjału biznesowego w tych regionach, które najbardziej potrzebują zrównoważonych i odpowiedzialnych inwestycji, a także sposobność przyczynienia się do przestrzegania praw człowieka w krajach rozwijających się;

105. wzywa Komisję i Radę do dopilnowania, aby mające siedzibę w państwach członkowskich firmy będące własnością obywateli państw trzecich lub samych państw trzecich nie wspierały prowodyrów wywołujących konflikty lub sprawców poważnych naruszeń praw człowieka, w tym nowoczesnych form niewolnictwa, takich jak handel ludźmi i ich zatrudnianie w odrażających warunkach;

106. wzywa Komisję i ESDZ do podjęcia zdecydowanych inicjatyw na rzecz poprawy dostępu do wymiaru sprawiedliwości ofiar naruszeń praw człowieka związanych z działalnością gospodarczą poza UE; podkreśla również konieczność wprowadzenia skutecznych środków zaradczych, by karać przedsiębiorstwa naruszające prawa człowieka i zapewnić zadośćuczynienie ofiarom takich naruszeń;

107. wzywa UE do zaangażowania się w nową debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

108. przypomina cztery nadrzędne i powszechne normy prawa pracy zawarte w instrumentach Międzynarodowej Organizacji Pracy, którymi są: wolność zrzeszania się i prawo do układów zbiorowych, eliminacja wszelkich form pracy przymusowej, wyzysku i niewolnictwa, zniesienie pracy dzieci i likwidacja dyskryminacji w sferze zatrudnienia;

109. przypomina zwłaszcza o pilnej konieczności poszanowania wolności związkowej i przeciwdziałania wszelkim formom represji w tej dziedzinie, w tym zabójstwom związkowców;

110. z ogromnym zaniepokojeniem zauważa, że według Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) ok. 21 mln mężczyzn, kobiet i dzieci na całym świecie jest ofiarą jakiejś formy niewolnictwa; podkreśla, że prawami człowieka należy się zająć w sposób całościowy i traktować je jako zagadnienie niepodzielne, kładąc nacisk zarówno na prawa obywatelskie, jak i polityczne oraz na prawa gospodarcze, społeczne, kulturalne i dotyczące ochrony środowiska naturalnego, a także angażować się w sposób wiążący na rzecz wspierania tych praw, ponieważ są one koniecznym warunkiem rozwoju; podkreśla, że należy zwalczać przyczyny ubóstwa; podkreśla zobowiązanie do poszanowania międzynarodowych norm pracy, zgodnie z realizacją programu godnej pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy; jest zdania, że kwestie społeczne powinny zajmować bardziej centralne miejsce w stosunkach zewnętrznych UE; w związku z tym wyraża ubolewanie, że UE nie ma standardowego wzorca „klauzuli społecznej”, którą należałoby umieścić we wszystkich umowach dotyczących handlu zagranicznego; wzywa zatem UE do włączenia rozdziału dotyczącego rozwoju i klauzuli socjalnej odzwierciedlającej podstawowe normy MOP w dziedzinie pracy do wszystkich międzynarodowych umów UE dotyczących handlu;

111. zwraca uwagę, że pogarszająca się sytuacja pod względem bezpieczeństwa na świecie oraz stale pogłębiający się kryzys finansowy od krachu w 2008 r. spotęgowały zjawisko wykorzystywania pracy dzieci w najuboższych krajach świata i mogą mieć konsekwencje prawne oraz wizerunkowe dla przedsiębiorstw, które zaopatrują się w towary w krajach rozwijających się; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ, by dalej wspierały Międzynarodowy Program na rzecz Eliminacji Pracy Dzieci zwłaszcza w krajach rozwijających się, gdzie zatrważająca liczba dzieci jest wysyłana do pracy w celu uzupełnienia dochodu rodzinnego;

Działania UE mające na celu zapewnienie praw wolności wypowiedzi w internecie i poza nim oraz ograniczenie wpływu na prawa człowieka technologii służących do inwigilacji

112. uznaje, że szybki rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych zmienił warunki korzystania z wolności wypowiedzi i dostępu do informacji na świecie, z czego wynikają zarówno duże zalety, jak i poważne obawy; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę w maju 2014 r. specjalnych wytycznych UE w sprawie wolności słowa w internecie i poza nim;

113. ponownie podkreśla, że wolność wyrażania opinii oraz wolność mediów, niezależność i pluralizm to nieodzowne elementy trwałej demokracji, maksymalizujące zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i wzmacniające pozycję obywateli, w związku z czym są one niezbędne do zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności w życiu publicznym;

114. wzywa do udzielania większego wsparcia w obszarach propagowania wolności mediów, ochrony niezależnych dziennikarzy i blogerów, ograniczania przepaści cyfrowej oraz ułatwiania nieograniczonego dostępu do informacji i komunikacji, a także nieocenzurowanego dostępu do internetu (wolność cyfrowa);

Czwartek, 12 marca 2015 r.

115. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia monitorowania oraz wyraźnego i szybkiego potępienia wszystkich ograniczeń wolności wypowiedzi, w tym agresywnego stosowania prawa karnego dotyczącego zniesławienia i innych restrykcyjnych przepisów, restrykcyjnych kryteriów lub uciążliwych procedur podczas ubiegania się o rejestrację w charakterze dziennikarza lub jakiegokolwiek innego zawodu związanego z mediami, a także podczas tworzenia domu mediowego, oraz do podjęcia zdecydowanych inicjatyw na rzecz wspierania lepszego dostępu do informacji, co leży w interesie publicznym;

116. potępia wszystkie ograniczenia komunikacji cyfrowej, w tym likwidację stron internetowych i blokowanie kont osobistych, kiedy celem takich działań jest społeczeństwo obywatelskie, działające na rzecz swobód obywatelskich czy wolne media;

117. wyraża zaniepokojenie z powodu rozprzestrzeniania i rozpowszechniania się technologii służących do monitorowania, inwigilacji, cenzurowania i filtrowania, które stanowią coraz większe zagrożenie dla działaczy na rzecz praw człowieka i demokracji w państwach autokratycznych, a także grożą ograniczeniem prawa do prywatności w krajach demokratycznych, nawet jeśli są stosowane w uzasadnionych celach, takich jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo państwa lub egzekwowanie prawa;

118. uznaje, że ważni producenci technologii służących do hakowania i nadzoru, które mogą być wykorzystywane podczas naruszeń praw człowieka oraz do zaatakowania europejskiej infrastruktury cyfrowej, mają swoje siedziby w Europie; wzywa Komisję do dokonania przeglądu europejskiego systemu kontroli wywozu w celu zapobiegania sytuacjom, w których niebezpieczna technologia trafia w niewłaściwe ręce;

119. wyraża uznanie dla Komisji za opublikowanie w czerwcu 2013 r. Przewodnika na temat realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka w sektorze ICT (technologii informacyjno-komunikacyjnych); jest jednak nadal zaniepokojony handlem produktami i usługami mającymi na celu odmowę dostępu do internetu lub umożliwiającymi prowadzenie na masową skalę inwigilacji i monitorowanie ruchu w internecie i telefonii komórkowej, filtrowanie wyników wyszukiwania lub zakłócanie prywatnych rozmów; zwraca uwagę na komunikat Komisji z dnia 24 kwietnia 2014 r. zatytułowany: „Przegląd polityki kontroli wywozu: zapewnienie bezpieczeństwa i konkurencyjności w zmieniającym się świecie” (COM(2014)0244), w którym m.in. dostrzeżono problemy w zakresie praw człowieka związane z wywozem niektórych technologii informacyjno-komunikacyjnych; apeluje zatem do Komisji o zastanowienie się nad sposobami poprawy tej sytuacji w celu ewentualnego przyjęcia uaktualnionych wytycznych w sprawie kontroli wywozu;

120. wzywa Komisję do dalszego wspierania inicjatyw związanych z rozwojem i rozpowszechnianiem technologii zabezpieczeń cyfrowych w celu wzmocnienia pozycji obrońców praw człowieka poprzez zapewnienie bezpiecznych mechanizmów gromadzenia, szyfrowania i przechowywania, aby uniknąć kontroli ze strony rządów represyjnych;

Wsparcie UE dla społeczeństwa obywatelskiego oraz wolności zrzeszania się i zgromadzeń

121. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu coraz mniejszej przestrzeni dla legalnego działania społeczeństwa obywatelskiego w wielu krajach na świecie; uważa, że wolne społeczeństwo obywatelskie jest jednym z fundamentów ochrony i wsparcia praw człowieka i wartości demokratycznych we wszystkich społeczeństwach; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wszystkie unijne programy mające na celu szkolenie młodych specjalistów z państw trzecich oraz upraszczanie programów wymiany studentów dla obywateli państw trzecich, ponieważ sprzyja to aktywnemu uczestnictwu młodych osób w budowaniu demokracji i skutecznie przyczynia się do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego;

122. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia kontroli oraz wyraźnego i szybkiego potępienia wszystkich ograniczeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń, w tym zakazów działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego, agresywnego stosowania prawa karnego dotyczącego zniesławienia i innych restrykcyjnych przepisów, nadmiernych wymogów w zakresie rejestracji i sprawozdawczości, zbyt restrykcyjnych przepisów dotyczących finansowania zagranicznego lub zakazów angażowania się organizacji pozarządowych w działalność polityczną czy kontaktowania się przez nie z obcokrajowcami;

123. wzywa UE i jej państwa członkowskie do poruszania kwestii naruszeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń na każdym szczeblu dialogu politycznego, w tym na szczeblu najwyższym, jeżeli inne formy dialogu, takie jak dialog na temat praw człowieka, nie przyniosły żadnej konkretnej poprawy sytuacji w tym zakresie; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wykorzystywania tych dialogów do podnoszenia indywidualnych budzących niepokój przypadków, zwłaszcza w odniesieniu do wszystkich osób uwięzionych wyłącznie z powodu korzystania z przysługującego im prawa do pokojowego zrzeszania się i zgromadzeń;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

124. zachęca przedstawicieli delegatur UE i placówek dyplomatycznych państw członkowskich do monitorowania procesów sądowych obrońców praw człowieka i wszystkich osób przetrzymywanych wyłącznie z powodu korzystania z przysługującego im prawa do pokojowego zrzeszania się i zgromadzeń, oraz zachęca w stosownych przypadkach do publicznego potępienia nieprzestrzegania prawa do uczciwego procesu sądowego;

125. wzywa UE, aby poszanowanie i propagowanie prawa do wolności zrzeszania się i zgromadzeń stało się kluczowym priorytetem w przyszłym planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji oraz aby UE podjęła w tym względzie konkretne działania, ponieważ wolność zrzeszania się i zgromadzeń stanowi żywotny element demokracji i otwartego społeczeństwa;

126. ponownie wyraża poparcie dla przeznaczenia większości finansowania EIDHR na wsparcie obrońców praw człowieka i działań społeczeństwa obywatelskiego na świecie oraz rozwoju funduszy na obronę prawną, aby pomóc prześladowanym dziennikarzom i działaczom w uzyskaniu dostępu do prawnika i uczciwego procesu;

127. podkreśla znaczenie krajowych instytucji praw człowieka na szczeblu krajowym dla monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka oraz podnoszenia świadomości, a także zapewnienia możliwości dochodzenia roszczeń ofiarom naruszeń; wzywa UE do opracowania polityki wspierającej krajowe instytucje praw człowieka, zgodnie z zasadami paryskimi, oraz do nadania im priorytetowego charakteru w ramach pomocy zewnętrznej, zwłaszcza w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa;

Wolność myśli, sumienia i religii lub przekonań

128. potępia wszelką przemoc i dyskryminację ze względu na ideologię, religię lub przekonania, zgodnie z zaleceniami art. 10 TFUE; wyraża poważne zaniepokojenie ciągłymi doniesieniami o przemocy i dyskryminacji wobec mniejszości religijnych na świecie, w szczególności na Bliskim Wschodzie; podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań jest podstawowym prawem człowieka, powiązane z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmującym prawo do wiary lub niewiary, prawo do praktykowania lub niepraktykowania jakichkolwiek religii lub przekonań oraz prawo do przyjęcia, zmiany i porzucenia lub powrotu do wybranej przez siebie wiary, zgodnie z art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka;

129. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby prawa mniejszości religijnych były przestrzegane na całym świecie, zwłaszcza na Bliskim Wschodzie, gdzie wyznawcy chrześcijaństwa, tacy jak katolicy, członkowie Apostolskiego Kościoła Ormiańskiego, Koptowie czy Jazydyci, a także członkowie mniejszości muzułmańskich, są prześladowani przez Państwo Islamskie i inne grupy terrorystyczne;

130. zdecydowanie potępia ataki na chrześcijan mające miejsce w niektórych krajach na całym świecie oraz wyraża solidarność z rodzinami ofiar; wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą incydentów polegających na represjach, dyskryminacji, nietolerancji i brutalnych atakach skierowanych przeciwko wspólnotom chrześcijańskim, zwłaszcza w Afryce, Azji i na Bliskim Wschodzie; wzywa ponadto rządy do postawienia odpowiedzialnych przed wymiarem sprawiedliwości; jest głęboko zaniepokojony obecną sytuacją chrześcijan w Korei Północnej, Somalii, Syrii, Iraku, Afganistanie, Arabii Saudyjskiej, Pakistanie, Uzbekistanie, Jemenie, Nigerii i w wielu innych krajach, w których chrześcijanie żyją w strachu przed śmiercią, torturami, gwałtem i porwaniem oraz są świadkami tego, jak ich kościoły są demolowane lub niszczone;

131. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją osób należących do muzułmańskiej mniejszości Rohingya w Mjanmie/Birmie, której członkom odmawia się obywatelstwa birmańskiego i którzy doświadczają systematycznego naruszania praw człowieka i prześladowań; przypomina swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie sytuacji muzułmanów Rohingya ⁽¹⁾;

132. pozytywnie ocenia przyjęcie w ciągu roku sprawozdawczego 2013 wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań i wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na realizację tych wytycznych zarówno na forach międzynarodowych i regionalnych, jak i w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi ze zwróceniem szczególnej uwagi na trudną sytuację odstępców od wiary; wyraża uznanie dla nowej wysokiej przedstawiciel/przewodniczącej Komisji za stwierdzenie, że wolność religii lub przekonań jest jednym z głównych priorytetów w zakresie praw człowieka; zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zaangażowania się w stały dialog z organizacjami pozarządowymi, grupami religijnymi lub grupami o wspólnych przekonaniach, a także z przywódcami religijnymi;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0286.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

133. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych, w tym na forum ONZ, OBWE, Rady Europy i innych mechanizmów regionalnych; zachęca UE do dalszego przedstawiania swojej corocznej rezolucji w sprawie wolności religii lub przekonań na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ oraz do wspierania mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań;

Prawa kobiet i dziewcząt

134. z zadowoleniem przyjmuje poparcie przez UE rezolucji ONZ w sprawie płci, zwłaszcza w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w sprawie dyskryminacji kobiet, w sprawie roli wolności wypowiedzi i myśli we wzmacnianiu pozycji kobiet, oraz oświadczeń ONZ dotyczących wczesnych i przymusowych małżeństw oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych;

135. wzywa UE do aktywnego udziału w 59. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet i do dalszej walki z wszelkimi próbami podważenia pekińskiej platformy działania ONZ dotyczącej między innymi dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowych praw człowieka oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych;

136. ubolewa, że ciała kobiet i dziewcząt, zwłaszcza w związku z ich prawami i zdrowiem reprodukcyjnym i seksualnym, nadal pozostają ideologicznym polem walki, oraz apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby uznały niezbywalne prawa kobiet i dziewcząt do nietykalności cielesnej i samodzielnego podejmowania decyzji w sprawie, między innymi, prawa dostępu do dobrowolnego planowania rodziny, bezpiecznej i legalnej aborcji oraz życia bez przemocy, w tym bez okaleczania żeńskich narządów płciowych, małżeństw zawieranych w wieku dziecięcym, wczesnych i przymusowych małżeństw oraz gwałtów małżeńskich;

137. ponownie wyraża potępienie wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt, zwłaszcza stosowania przemocy seksualnej jako narzędzia walki oraz przemocy domowej; w związku z tym wzywa wszystkie państwa członkowskie Rady Europy do podpisania i ratyfikowania konwencji stambulskiej w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet; wzywa samą UE do podjęcia działań w celu przystąpienia do tej konwencji, aby zapewnić spójność między wewnętrznymi i zewnętrznymi działaniami UE w zakresie przemocy wobec kobiet i dziewcząt;

138. wyraża głębokie zaniepokojenie przemykaniem oka przez rządy na nieludzkie przypadki przestępstw na tle seksualnym względem kobiet w czasie, gdy jedna na trzy kobiety na świecie doświadcza w swoim życiu przemocy; wzywa ESDZ do dalszego określania dobrych praktyk w zakresie walki z gwałtem i przemocą seksualną wobec kobiet w państwach trzecich w celu likwidacji przyczyn u samego źródła tego problemu;

139. podkreśla, jak ważne jest, by właściwe organy angażowały się w rozwijanie kampanii edukacyjnych adresowanych do mężczyzn, a zwłaszcza do mężczyzn z młodszych pokoleń, w celu zapobiegania wszystkim rodzajom przemocy ze względu na płeć i stopniowego ich eliminowania; podkreśla konieczność dopilnowania, by personel medyczny, funkcjonariusze policji, prokuratorzy i sędziowie, zarówno w UE, jak i w państwach trzecich, byli odpowiednio szkoleni w celu udzielania pomocy i wsparcia ofiarom przemocy;

140. podkreśla, że przemoc ze względu na płeć, w tym szkodliwe zwyczajowe lub tradycyjne praktyki, stanowią pogwałcenie praw podstawowych, a w szczególności ludzkiej godności, prawa do życia oraz prawa do integralności osoby;

141. podkreśla, że konwencja stambulska w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej jest istotnym, wiążącym międzynarodowym instrumentem, a w związku z tym podkreśla, że przystępowanie do tej konwencji coraz większej liczby państw przyczyni się znacznie do rozwoju zintegrowanej polityki ochrony i wzmocnienia pozycji ofiar oraz polityki propagowania międzynarodowej współpracy w tej dziedzinie;

142. wzywa Radę do uwzględnienia kwestii aborcji selektywnej ze względu na płeć w wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt; zachęca Komisję i Radę do opracowania metodyki zbierania danych i wskaźników dotyczących tego zjawiska, a także zachęca ESDZ do uwzględnienia tego zagadnienia w procesie opracowywania i wdrażania krajowych strategii w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

143. podkreśla znaczenie prowadzenia kampanii informacyjnych i edukacyjnych w społecznościach, w których praktykuje się okaleczanie żeńskich narządów płciowych, seksualne wykorzystywanie dziewcząt, wczesne i przymusowe małżeństwa, kobietobójstwo i inne naruszenia praw człowieka ze względu na płeć, oraz podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie w przygotowanie i realizację tych kampanii obrońców praw człowieka, którzy już walczą o zaprzestanie takich praktyk; przypomina, że małżeństwa między dziećmi, wczesne i przymusowe małżeństwa oraz nieprzestrzeganie minimalnego przewidzianego prawem wieku do zawarcia małżeństwa nie tylko stanowią naruszenie praw dziecka, ale także prawdziwą przeszkodę na drodze ku niezależności kobiet;

144. zdecydowanie potępia używanie przemocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt jako taktyki wojennej obejmującej takie zbrodnie jak masowe gwałty, niewolnictwo seksualne, przymusowa prostytutka, formy prześladowań ze względu na płeć, w tym okaleczanie żeńskich narządów płciowych, handel ludźmi, turystyka seksualna, wczesne i przymusowe małżeństwa, zabójstwa honorowe oraz wszelkie inne formy przemocy seksualnej porównywalnej wagi; w związku z tym pozostaje szczególnie zaniepokojony sytuacją w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich czy na przykład w Syrii; wyraża poparcie dla prac Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women), Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Przemocy wobec Kobiet, jej Przyczyn i Skutków oraz Specjalnego Przedstawiciela ONZ ds. Przemocy Seksualnej Podczas Konfliktu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że laureatem Nagrody Sacharowa został w 2014 r. dr Denis Mukwege w dowód uznania dla jego wybitnej walki na rzecz ochrony dziewcząt i kobiet, które padły ofiarą przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych;

145. zwraca uwagę na sklasyfikowanie przestępstw na tle płciowym oraz przemocy seksualnej w statucie rzymskim jako zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości lub podstawowych aktów mających związek z ludobójstwem lub torturami; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2106 w sprawie zapobiegania przemocy seksualnej podczas konfliktu, przyjętą 24 czerwca 2013 r., która potwierdza, że MTK odgrywa główną rolę w zwalczaniu bezkarności osób dokonujących przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym; wzywa UE do wsparcia pełnej realizacji tych zasad;

146. powtarza zobowiązanie UE do włączenia praw człowieka i kwestii związanych z płcią w główny nurt misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; ponawia w związku z tym swój apel do UE i jej państw członkowskich o wsparcie – w procesie budowania trwałego pojednania – systematycznego udziału kobiet jako istotnego elementu procesów pokojowych oraz o uznanie konieczności uwzględnienia perspektywy płci w zapobieganiu konfliktom, operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej i odbudowie po zakończeniu konfliktu oraz procesie przejścia do demokracji;

147. uważa, że niewystarczająca reprezentacja kobiet w procesie podejmowania decyzji politycznych jest kwestią praw podstawowych i demokracji, wartości, które powinny podkreślać zdolność rządów do poświęcania jak największej uwagi procesom budowania i utrzymania demokracji; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie systemów parytetowych i kwot wyborczych w podziale na płeć do porządku prawnego i wzywa do jak najszybszego rozwoju niezbędnego procesu legislacyjnego;

148. wzywa UE i jej państwa członkowskie do popierania pełnego uczestnictwa kobiet w podejmowaniu decyzji politycznych i gospodarczych, zwłaszcza w procesach budowy pokoju, przemian demokratycznych i rozwiązywania konfliktów; zachęca państwa członkowskie, Komisję i ESDZ do skoncentrowania się na gospodarczej i politycznej emancypacji kobiet w krajach rozwijających się, poprzez wspieranie ich udziału w przedsiębiorstwach oraz we wdrażaniu projektów regionalnych i projektów rozwoju lokalnego;

149. podkreśla konieczność dopilnowania, by kobiety w Europie i w pozostałych częściach świata miały prawo korzystania z wolności w podejmowaniu własnych, indywidualnych wyborów, na równi z mężczyznami, oraz by nie ciążyły na nich żadne ideologiczne, polityczne czy religijne nakazy;

Prawa człowieka i korupcja

150. przypomina, że korupcja stanowi naruszenie praw człowieka, a UE posiada kompetencję do podpisania Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji (UNCAC);

Czwartek, 12 marca 2015 r.

151. uważa za godne ubolewania, że jak dotąd nie podjęto działań następczych w związku ze skierowanym do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel wnioskiem Parlamentu o przedstawienie planu działań UE przeciwko korupcji w celu skutecznego monitorowania zaleceń zawartych w konwencji NZ przeciwko korupcji, w tym zobowiązania państw-stron do publikowania i rozpowszechniania informacji na temat korupcji, ustanowienia kanałów zgłaszania naruszeń oraz stworzenia odpowiednich ram prawnych do ochrony świadków i działań społeczeństwa obywatelskiego w tej dziedzinie;

152. zachęca Europol do rozwijania większej liczby strategicznych i operacyjnych partnerstw z państwami trzecimi w celu skuteczniejszego zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej;

153. wzywa Komisję do opracowania innowacyjnych mechanizmów finansowych w celu przeprowadzenia reform budżetowych i nasilenia walki z korupcją, nielegalnymi przepływami finansowymi i uchylaniem się od opodatkowania; zachęca w tym kontekście do rozważenia partnerstw publiczno-prywatnych, łączenia dotacji i pożyczek oraz pomocy krajom rozwijającym się w lepszej mobilizacji zasobów krajowych; odnotowuje apel o wprowadzenie międzynarodowego podatku od transakcji finansowych, który mógłby funkcjonować jako dodatkowe źródło finansowania rozwoju, i przypomina państwom członkowskim, że już postanowiły wprowadzić podatek od transakcji finansowych na szczeblu krajowym i zobowiązały się przeznaczyć część zebranych w ten sposób funduszy na finansowanie globalnych dóbr publicznych, w tym rozwoju;

154. zwraca uwagę, że państwa trzecie charakteryzujące się słabymi rządami i dużymi przepływami pomocy mają również wyższy wskaźnik korupcji, co w rezultacie prowadzi do zmiany przeznaczenia pomocy rozwojowej i utrudnia przestrzeganie praw człowieka; wzywa ESDZ do wspierania programów rozwojowych, w których pomoc humanitarna jest udzielana przy zachowaniu przejrzystości z myślą o wspieraniu praw człowieka w państwach trzecich;

155. ponownie wzywa UE i jej państwa członkowskie do poparcia powołania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. przestępstw finansowych, korupcji i praw człowieka;

Handel ludźmi

156. potępia nielegalną działalność polegającą na handlu ludźmi, handlu ludźmi w celu pobrania narządów czy też każdą inną opartą na wyzysku działalność związaną z naruszaniem prawa do nietykalności cielesnej i stosowaniem przemocy; podkreśla konieczność zwalczania handlu ludźmi, którego ofiarami padają w większości kobiety, które są wykorzystywane do celów seksualnych;

157. wzywa UE do priorytetowego traktowania walki z handlem ludźmi w ramach polityki wewnętrznej i zewnętrznej ze zwróceniem szczególnej uwagi na ochronę ofiar; wzywa do regularnego przeprowadzania przeglądu i intensyfikacji unijnych wysiłków; zwraca uwagę na potrzebę zacieśnionej współpracy z państwami trzecimi w celu wymiany dobrych praktyk i rozbicia międzynarodowych sieci handlarzy, którzy w poszukiwaniu nowych ofiar korzystają również z internetu; ponownie podkreśla potrzebę wdrożenia przez państwa członkowskie UE dyrektywy 2011/36/UE i Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012-2016;

Dyskryminacja ze względu na przynależność kastową

158. potępia ciągle naruszenia praw człowieka popełniane wobec ludzi cierpiących z powodu segregacji kastowej i dyskryminacji o podłożu kastowym, w tym odmowy równego traktowania, dostępu do systemu prawnego i zatrudnienia, ciągłej segregacji i wynikających z podziałów kastowych barier, które uniemożliwiają rozwój oraz korzystanie z podstawowych praw człowieka; wzywa UE do przyjęcia polityki mającej na celu bezpośrednio działanie na rzecz eliminacji dyskryminacji ze względu na przynależność kastową oraz wzywa do uwzględnienia celów z zakresu polityki dotyczącej dyskryminacji ze względu na przynależność kastową w nowym unijnym planie działania na rzecz praw człowieka i demokracji;

Prawa osób LGBTI

159. uważa za godne ubolewania, iż w 78 państwach homoseksualizm nadal uznawany jest za niezgodny z prawem, a w 10 z nich zagrożony jest karą śmierci (Arabia Saudyjska, Nigeria, Mauretania, Sudan, Sierra Leone, Jemen, Afganistan, Iran, Malediwy i Brunei), i że w 20 krajach tożsamość transseksualna wciąż uznawana jest za niezgodną z prawem; stanowczo potępia niedawny wzrost liczby dyskryminujących przepisów i uważa, że praktyki oraz akty przemocy na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej wobec osób nie powinny pozostać bezkarne; zachęca do ścisłego monitorowania sytuacji w Nigerii, Ugandzie, Malawi, Indiach i Rosji, gdzie nowe przepisy lub ostatnie zmiany prawne poważnie zagrażają wolności mniejszości seksualnych; ponownie wyraża poparcie dla stale prowadzonych przez wysoką komisarz ONZ ds. praw człowieka prac nad zwalczaniem tych dyskryminacyjnych przepisów i praktyk oraz prac ONZ w ogólności w tej dziedzinie;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

160. popiera pomysł, aby ESDZ nadała priorytetowy charakter swoim działaniom w tym obszarze i położyła szczególny nacisk na sytuacje, w których osoby LGBTI zagrożone są obowiązującą karą śmierci lub stosowane są wobec nich tortury i niegodziwe traktowanie, poprzez potępienie tych praktyk zgodnie z wytycznymi UE w sprawie kary śmierci i wytycznymi UE w sprawie tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania;

161. pozytywnie ocenia przyjęcie w 2013 r. wytycznych UE na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI); wzywa ESDZ i Komisję do poruszania kwestii praw LGBTI w dialogach na temat praw politycznych i praw człowieka z państwami trzecimi i na forach wielostronnych; podkreśla, że Komisja i ESDZ muszą nadal poruszać kwestię praw LGBTI w dialogach na temat praw politycznych i praw człowieka, oraz podkreśla znaczenie wykorzystania EIDHR do wsparcia organizacji broniących praw LGBTI przez umożliwienie im zakwestionowania homo- i transfobicznych przepisów i dyskryminacji osób LGBTI, podnoszenie świadomości ogółu społeczeństwa na temat dyskryminacji i przemocy doświadczanej przez osoby o innych orientacjach seksualnych i tożsamościach płciowych oraz zapewnienie udzielenia pomocy w nagłych wypadkach (w tym pomocy psychologicznej i medycznej, mediacji i pomocy w reintegracji) osobom, które potrzebują takiego wsparcia;

162. odnotowuje legalizację małżeństw lub związków cywilnych osób tej samej płci w coraz większej liczbie krajów – w tym momencie w 17 – na całym świecie; zachęca instytucje UE i państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu przyczyniały się do podejmowania refleksji na temat uznawania małżeństw lub związków cywilnych osób tej samej płci za kwestię praw politycznych, społecznych i ludzkich oraz obywatelskich;

163. wzywa Komisję i Światową Organizację Zdrowia do usunięcia zaburzeń tożsamości płciowej z listy zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania; wzywa Komisję do wzmożenia wysiłków na rzecz zaprzestania traktowania tożsamości transseksualnych jako patologicznych; zachęca państwa do zapewnienia szybkich, dostępnych i przejrzystych procedur uznawania płci, respektujących prawo każdej osoby do samookreślenia się;

164. z zadowoleniem przyjmuje rosnące wsparcie polityczne dla zakazu sterylizacji jako wymogu prawnego uznania płci, którą to kwestię podniósł specjalny sprawozdawca ONZ ds. tortur, oraz popiera pogląd, że takie wymogi powinny być traktowane i ścigane jako naruszenie prawa do nietykalności cielesnej oraz jako naruszenie zdrowia i praw seksualnych oraz reprodukcyjnych;

165. z zadowoleniem przyjmuje unieważnienie w październiku 2013 r. przepisu prawa mołdawskiego zakazującego „propagowania związków innych niż małżeństwo lub rodzina” i wzywa pozostałe kraje w tym regionie do pójścia za przykładem mołdawskim;

Prawa osób należących do mniejszości narodowych

166. podkreśla, że społeczności mniejszości narodowych mają konkretne potrzeby, a zatem we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego należy propagować pełną i rzeczywistą równość między osobami należącymi do mniejszości narodowej a osobami należącymi do większości;

Prawa osób niepełnosprawnych

167. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; ponownie podkreśla znaczenie jej skutecznego wdrożenia zarówno przez państwa członkowskie, jak i instytucje UE oraz podkreśla w szczególności potrzebę wiarygodnego włączenia zasady powszechnej dostępności i wszelkich praw osób niepełnosprawnych do wszystkich instrumentów polityki UE, w tym w obszarze współpracy na rzecz rozwoju, i zwraca uwagę na nakazowy i horyzontalny charakter tego zagadnienia; podkreśla znaczenie działania UE we współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, a także ze społeczeństwem obywatelskim, w szczególności z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne, w celu zagwarantowania, że międzynarodowe programy rozwoju będą uwzględniały potrzeby osób niepełnosprawnych w zakresie dostępu;

168. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wspierania procesu ratyfikacji i wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przez te kraje, które jeszcze jej nie ratyfikowały lub nie wdrożyły;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

169. zachęca ESDZ do zwrócenia szczególnej uwagi na krajowe obserwacje i zalecenia publikowane przez Komitet ds. Praw Osób Niepełnosprawnych, a także na sprawozdania państwowe, oraz do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych; wzywa Komisję do przygotowania i sporządzenia unijnych wytycznych na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługującym osobom niepełnosprawnym, tak aby zagwarantować systematyczną i spójną politykę w tym względzie, również w ramach dialogów i negocjacji UE z państwami trzecimi;

170. wzywa Komisję i ESDZ do zachęcania delegatur UE na świecie do włączania się w wysiłki podejmowane przez społeczeństwo obywatelskie w celu propagowania skutecznego korzystania z praw człowieka przez osoby niepełnosprawne;

Prawa dzieci

171. ponownie wzywa Komisję do zaproponowania ambitnej i kompleksowej strategii w dziedzinie praw dziecka oraz planu działania na kolejne pięć lat, o co apeluje w swojej, wyżej wymienionej, przyjętej w dniu 27 listopada 2014 r. rezolucji z okazji 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka;

172. z zadowoleniem przyjmuje współpracę UE z UNICEF-em i innymi organizacjami, w tym organizacjami pozarządowymi, zajmującymi się prawami dziecka, która doprowadziła do opracowania zestawu narzędzi służących do uwzględniania praw dziecka we współpracy na rzecz rozwoju oraz do wsparcia kluczowych milenijnych celów rozwoju i programów ochrony dzieci służących realizacji praw dzieci, szczególnie tych znajdujących się w wyjątkowo trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza Manifest praw dziecka oraz zachęca pozostałych posłów do Parlamentu Europejskiego, a także parlamentarzystów zasiadających w parlamentach narodowych, do promowania tego manifestu i przyjęcia funkcji „mistrza praw dziecka”; z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie środków z przyznanej UE Nagrody Nobla na pomoc dzieciom w sytuacjach konfliktowych; przypomina o znaczeniu udzielania wsparcia psychologicznego dzieciom, które były świadkiem przemocy lub padły ofiarą działań wojennych; podkreśla znaczenie zapewnienia dostępu do kształcenia dzieciom żyjącym na obszarach dotkniętych konfliktami; z zadowoleniem przyjmuje udział UE w trzeciej światowej konferencji na temat pracy dzieci, która odbyła się w październiku 2013 r. w Brasili, oraz udział UE w negocjacjach dotyczących trójstronnej deklaracji w sprawie pracy dzieci;

173. podkreśla potrzebę zwalczania wszelkich form przymusowej pracy i wykorzystywania dzieci; apeluje o lepsze wdrażanie istniejących przepisów krajowych i międzynarodowych, które pogłębiają świadomość na temat wykorzystywania dzieci na rynku pracy;

174. wzywa Komisję i ESDZ do dalszego podejmowania działań w zakresie praw dziecka, ze szczególnym uwzględnieniem przemocy wobec dzieci, w tym tortur, zważywszy, że przypadki tortur i przetrzymywania dzieci zostały ostatnio zgłoszone; apeluje o szczególną koncentrację na kwestiach pracy przymusowej dzieci, ubóstwa dzieci i niedożywienia dzieci – a w związku z tym podkreśla cel w postaci powszechnej edukacji podstawowej, zmniejszenia poziomu umieralności dzieci, małżeństw dzieci i szkodliwych praktyk, rozbrojenia, rehabilitacji i późniejszej reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, a także o umieszczenie kwestii czarów dzieci w programie dialogów na temat praw człowieka prowadzonych z krajami, w których występuje to zjawisko; podkreśla, że w polityce zewnętrznej UE należy nadać priorytetowe znaczenie kwestii praw dzieci, współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania i zwiększenia poziomu ochrony dla dzieci znajdujących się w sytuacji kryzysowej; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do przedstawiania Parlamentowi co roku sprawozdania dotyczącego rezultatów osiągniętych w odniesieniu do zewnętrznych działań UE ukierunkowanych na pomoc dzieciom; podkreśla, że dzieci i młodzież powinny wykonywać tylko taką pracę, która nie wpływa na ich zdrowie i rozwój osobisty, ani nie koliduje z ich kształceniem; podkreśla, że w polityce zewnętrznej UE kwestii praw dzieci należy nadać priorytetowe znaczenie;

175. odnotowuje, że w Konwencji ONZ o prawach dziecka wzywa się do przyjęcia środków legislacyjnych, administracyjnych, społecznych i edukacyjnych w odniesieniu do pracy dzieci, uznając potrzebę podejścia wielowymiarowego; podkreśla, że w celu skutecznego stosowania przepisów koniecznie powinny towarzyszyć im interwencje w ramach polityki, które zapewniają alternatywne rozwiązania w postaci kształcenia i szkolenia zawodowego, a także środków ochrony socjalnej przynoszących korzyści dzieciom i rodzinom;

176. wzywa UE do dalszego wspierania środowiska sprzyjającego zapobieganiu i eliminacji pracy dzieci, dialogowi społecznemu, a także skoordynowanym działaniom podmiotów z sektorów publicznego i prywatnego w dziedzinie eliminacji zjawiska pracy dzieci; podkreśla potrzebę wspierania i tworzenia potencjału w zakresie zwalczania zjawiska pracy dzieci w krajach objętych konfliktem lub z niego wychodzących;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

177. ponownie podkreśla potrzebę nasilenia działań na rzecz realizacji zmienionej strategii wdrożenia wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych; w tym kontekście wzywa do lepszego wykorzystania środków z Instrumentu na rzecz Stabilności i z Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) w celu zwalczania zjawiska nieletnich żołnierzy; zachęca UE do dalszego pogłębiania współpracy ze specjalnym przedstawicielem ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych, wspierając plany działania oraz mechanizmy monitorowania i sprawozdawczości; wzywa do powszechnej ratyfikacji Konwencji ONZ o prawach dziecka, a szczególnie jej trzeciego protokołu fakultatywnego, który pozwoli dzieciom na składanie skarg do Komitetu Praw Dziecka ONZ; wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do zbadania sposobów i możliwości przystąpienia przez UE jednostronnie do Konwencji ONZ o prawach dziecka;

178. zwraca uwagę, że problem niedożywienia i złego odżywiania dzieci w krajach rozwijających się budzi poważne obawy; z zadowoleniem odnosi się w tym względzie do przyjętych podczas drugiej międzynarodowej konferencji dotyczącej żywienia ram działania, w których jako globalny cel określono zmniejszenie na całym świecie o 40 % liczby dzieci w wieku poniżej pięciu lat, których rozwój został zakłócony;

179. ponownie podkreśla, że dostęp do edukacji jest podstawowym prawem dziecka zapisanym w art. 28 Konwencji ONZ o prawach dziecka; zwraca uwagę na konieczność poprawienia dostępu dzieci do wysokiej jakości usług medycznych i opieki zdrowotnej w kontekście wszystkich działań podejmowanych przez Unię i państwa członkowskie;

180. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że na świecie nadal istnieją kraje niechętne podpisaniu Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz Konwencji ONZ o prawach dziecka, które to dokumenty zawierają szczegółowe wytyczne dotyczące rozwoju społeczeństw sprzyjających włączeniu społecznemu i chroniących niepełnosprawne dzieci;

181. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do skoordynowania polityki pomocy humanitarnej i polityki rozwoju w celu przeciwdziałania niedożywieniu dzieci;

Prawa ludności tubylczej

182. z zaniepokojeniem zauważa, że ludność tubylcza jest szczególnie zagrożona dyskryminacją oraz szczególnie narażona na zmiany i zaburzenia polityczne, gospodarcze, środowiskowe i związane z zatrudnieniem; zauważa, że większość przedstawicieli tej ludności żyje poniżej progu ubóstwa oraz ma niewielki dostęp do reprezentacji, procesu podejmowania decyzji politycznych lub wymiaru sprawiedliwości, bądź jest ich całkowicie pozbawiona; wyraża szczególne zaniepokojenie doniesieniami o rozpowszechnionej praktyce zawłaszczania gruntów, wymuszonych wysiedleniach oraz naruszeniach praw człowieka spowodowanych konfliktami zbrojnymi;

Działania UE w dziedzinie migracji i uchodźców

183. potępia dramatycznie wysoką liczbę zgonów na Morzu Śródziemnym, która zgodnie z szacunkami Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji zawartymi w jej sprawozdaniu pt. „Śmiertelne przeprawy” wyniosła w 2013 r. 3 000 osób, co czyni z tego morza najbardziej zabójczy region świata dla nielegalnych migrantów; jest wyjątkowo zaniepokojony doniesieniami na temat naruszeń praw człowieka podczas podróży do UE migrantów i osób ubiegających się o azyl; w celu rozwiązania tych problemów wzywa Unię i państwa członkowskie do współpracy z ONZ, mechanizmami regionalnymi, rządami i organizacjami pozarządowymi; podkreśla pilną potrzebę opracowania bardziej zdecydowanych, zintegrowanych i solidarnych strategii politycznych na szczeblu Unii, aby uwzględnić pilne problemy związane z migrantami, uchodźcami i osobami ubiegającymi się o azyl, w sposób zgodny z prawem międzynarodowym dotyczącym praw człowieka i podstawową godnością człowieka, oraz wzywa UE do zagwarantowania skutecznych wspólnych standardów w procedurach przyjmowania w całej Unii, w celu ochrony osób nieletnich pozbawionych opieki i osób wymagających szczególnej troski; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel, komisarza do spraw migracji, spraw wewnętrznych i obywatelstwa oraz ESDZ do zacieśnienia współpracy i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, włączając w to przyjmowanie i przesiedlanie uchodźców oraz udział w misjach poszukiwawczo-ratunkowych w celu udzielenia pomocy migrantom, którzy znaleźli się w sytuacji zagrożenia życia na morzu podczas próby dotarcia do wybrzeży UE; przypomina w tym kontekście o potrzebie przestrzegania na wodach europejskich i międzynarodowych zasady zakazu wydalania lub zawracania, która została potwierdzona przez Europejski Trybunał Praw Człowieka; przypomina o zobowiązaniu Komisji do rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji; wzywa zatem państwa członkowskie do pełnego wdrożenia niedawno przyjętego wspólnego unijnego pakietu azylowego i wspólnego prawodawstwa dotyczącego migracji i w tym celu domaga się wdrożenia mechanizmu

Czwartek, 12 marca 2015 r.

kryzysowego, określonego w art. 33 rozporządzenia dublińskiego, który wyraźnie określałby minimalny kontyngent dla każdego państwa członkowskiego, aby w krótkim czasie ustanowić sprawnie działający mechanizm kryzysowy umożliwiający rozlokowanie migrantów i zmniejszenie obciążenia w państwach członkowskich borykających się z największymi problemami, kiedy minimalne kontyngenty zostają wyraźnie przekroczone; wzywa państwa członkowskie do uczestnictwa w programach przesiedleń oraz zintensyfikowania rozwoju regionalnych programów ochrony w najbardziej dotkniętych obszarach; podkreśla, że należy zwalczać przyczyny nielegalnej migracji; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do zwrócenia bacznej uwagi na kraje, w których handel ludźmi lub ich przemyt ma swój początek, na kraje tranzytowe i kraje docelowe; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie do dalszego wzmocnienia zewnętrznego wymiaru Unii, współpracy z krajami pochodzenia i krajami docelowymi, w tym państwami partnerskimi UE, szczególnie z regionu Morza Śródziemnego, do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych, oraz zintensyfikowania współpracy z tymi krajami w jak największym stopniu w celu rozbijania siatek przestępczych trudniących się przemytem migrantów i zwalczania nielegalnych organizacji mafijnych czerpiących korzyści z handlu ludźmi;

184. jest zdania, że dzieci migrantów są szczególnie narażone, zwłaszcza jeśli są pozbawione opieki; przypomina, że pozbawione opieki dzieci są przede wszystkim dziećmi oraz że naczelną zasadą obowiązującą podczas wyjaśniania ich sytuacji musi być ich ochrona, a nie polityka imigracyjna, co oznacza poszanowanie nadrzędnej zasady zabezpieczenia najlepszych interesów dziecka;

185. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz ESDZ do dalszego wspierania procesu ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, dołączonego do niej protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu i karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną oraz protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i handlowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją;

186. wzywa UE do dopilnowania, aby negocjacje oraz wdrażanie wszelkich porozumień dotyczących współpracy w dziedzinie migracji i umów o readmisji z państwami spoza UE były zgodne z międzynarodowymi prawami człowieka, prawem dotyczącym uchodźców i międzynarodowym prawem morskim oraz zwraca się z prośbą o przeprowadzenie z nim konsultacji przed zawarciem takich porozumień; apeluje o zapewnienie większej przejrzystości podczas negocjacji dotyczących takich porozumień oraz do uwzględniania w nich mechanizmów monitorowania w celu oceny wpływu na prawa człowieka współpracy z państwami spoza UE w dziedzinie migracji i środków dotyczących kontroli granic, w tym agencji Frontex i systemu EUROSUR; podkreśla, że prawa człowieka muszą odgrywać ważną rolę w dziedzinie migracji i azylu; apeluje zatem o to, by urzędnik ds. praw podstawowych agencji Frontex oraz eksperci ds. szkoleń Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) otrzymywali odpowiednie fundusze, pozwalające im na realizowanie działań w zakresie oceny i monitoringu oraz na przedstawianie najlepszych praktyk;

187. wzywa Komisję do przeprowadzania stałej oceny jej programów kontrolowania migracji i granic w państwach UE i państwach trzecich w celu zaproponowania usprawnionych rozwiązań służących zapobieganiu naruszeniom praw człowieka oraz wymiany dobrych praktyk;

188. zachęca EASO do rozwijania partnerstw z państwami trzecimi w celu zwiększenia międzynarodowej ochrony osób ubiegających się o azyl;

189. z zadowoleniem przyjmuje wpisanie kryterium przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności na listę kluczowych kryteriów uwzględnianych przy rozpoczynaniu negocjacji z państwami trzecimi w sprawie umów o zniesieniu wiz⁽¹⁾; wzywa Komisję do stosowania tego nowego kryterium jako narzędzia służącego pogłębieniu dialogu prowadzonego z państwami trzecimi na temat praw człowieka w kontekście istotnych pod względem strategicznym i gospodarczym negocjacji w sprawie wiz;

190. potępia coraz częstsze przypadki kryminalizacji nielegalnej migracji wewnątrz UE kosztem praw człowieka odnośnych osób; wzywa do niezwłocznego zapewnienia przepisów dotyczących ustanowienia niezbędnych mechanizmów zabezpieczających prawa człowieka oraz mechanizmów rozliczalności i egzekwowania;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 509/2014 z dnia 15 maja 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 67).

Czwartek, 12 marca 2015 r.

191. zwraca się do Komisji i ESDZ o aktywny udział w debacie na temat pojęcia „uchodźcy klimatycznego”, w tym jego ewentualnej definicji prawnej w prawie międzynarodowym lub jakiejś prawnie wiążącej umowie międzynarodowej;

192. uznaje bezpieczeństwo za poważne wyzwanie w zakresie praw człowieka; zwraca się do Komisji i ESDZ o zwalczanie bezpieczeństwa za pomocą wszelkich działań zewnętrznych UE, w szczególności poprzez eliminowanie — w przepisach prawnych regulujących kwestię obywatelstwa — dyskryminacji ze względu na płeć, religię lub status mniejszości, poprzez promowanie prawa dzieci do posiadania obywatelstwa i wspieranie kampanii Agencji ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) mającej na celu położenie kresu bezpieczeństwu do 2024 r.;

Prawa człowieka i rozwój

193. podkreśla, że poszanowanie praw człowieka, w tym praw gospodarczych, kulturalnych, społecznych i z zakresu ochrony środowiska naturalnego, oraz dostęp do żywności, dobre rządy, wartości demokratyczne, pokój, bezpieczeństwo i dostęp do sprawiedliwego i skutecznego wymiaru sprawiedliwości są warunkami wstępnymi ograniczenia ubóstwa i nierówności oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; jest zdania, że należy uwzględnić prawa człowieka jako kwestie przekrojowe we wszystkich celach, wartościach docelowych i wskaźnikach programu działań na okres po 2015 r.; podkreśla również, że realizacja programu działań musi opierać się na solidnych mechanizmach przejrzystości i rozliczalności; twierdzi, że zobowiązania dotyczące zarządzania i praw człowieka muszą być mierzalne i dające się monitorować;

194. przypomina, że ONZ uznała, iż bez podejścia rozwojowego opartego na poszanowaniu praw człowieka nie można w pełni osiągnąć celów z zakresu rozwoju; wzywa UE do zachowania czujności w zakresie dopilnowania, aby kwestia obrońców praw człowieka i przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego była wyraźnie uwzględniona w dyskusjach prowadzonych po zakończeniu realizacji milenijnego celu rozwoju;

195. podkreśla współzależność między skrajnym ubóstwem a brakiem praw człowieka oraz unaocznia konieczność dopracowania ogółu zasad stosowania norm i kryteriów dotyczących praw człowieka w zwalczaniu skrajnego ubóstwa;

196. podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest ważna dla zapewnienia przestrzegania praw człowieka; powtarza, że w tym celu należy dopilnować, by spójność polityki na rzecz rozwoju została realnie uwzględniona w polityce UE i państw członkowskich, zwłaszcza w obszarze handlu i rolnictwa, dzięki skutecznemu przyjęciu wytycznych, ocen skutków oraz mechanizmów monitorowania i mechanizmów sprawozdawczych; jest zdania, że UE powinna utrzymać przywództwo polityczne w tej sprawie; dlatego wzywa UE, aby wraz z zainteresowanymi krajami partnerskimi wszczęła inicjatywy na szczeblu międzynarodowym (na forum ONZ, G-20 itd.), tak aby przekształcić spójność polityki na rzecz rozwoju w powszechny program działań;

197. wzywa UE i państwa członkowskie do lepszej koordynacji ich programów działań na rzecz rozwoju w duchu Traktatu z Lizbony, umieszczając politykę na rzecz rozwoju na pierwszym planie zewnętrznych stosunków Unii, tak aby priorytety krajowe i europejskie programy działań dotyczące propagowania praw człowieka były lepiej skoordynowane w ramach rozwoju z uwzględnieniem złożonych aspektów będących elementem unijnej polityki na rzecz rozwoju;

198. wzywa ESDZ, w ramach koordynacji prowadzonej przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, do lepszego powiązania polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z polityką na rzecz rozwoju w celu stworzenia synergii i zapewnienia spójnego podejścia służącego powszechnemu stosowaniu praw człowieka za sprawą wykorzystania unijnej polityki na rzecz rozwoju; wzywa ponadto UE do lepszej koordynacji zewnętrznej z gospodarkami wschodzącymi, takimi jak BRICS, na forach wielostronnych w celu rozwiązania problemów związanych z globalnym rządzeniem oraz w celu propagowania praw człowieka za sprawą koordynacji poszczególnych programów działań na rzecz rozwoju;

199. wzywa UE do skutecznego włączania kwestii praw człowieka i demokracji w główny nurt współpracy na rzecz rozwoju oraz do zadbania o to, by programy rozwoju UE przyczyniały się do wypełniania przez kraje partnerskie ich międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

200. podkreśla znaczenie powiązania pomocy rozwojowej z wiarygodnymi wysiłkami na rzecz demokratyzacji;

201. wzywa Radę ds. Oceny Skutków pod nadzorem przewodniczącego Komisji do dopilnowania, aby wpływ na sytuację w zakresie praw człowieka był uwzględniany podczas rozmów na temat unijnych projektów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju i vice versa;

202. uznaje znaczenie aktywnego zaangażowania organizacji pozarządowych w planowanie, wdrażanie i ocenę przepisów dotyczących praw człowieka, tak aby zapewnić jak najszerszy udział społeczeństwa obywatelskiego w kształtowaniu polityki oraz w gwarantowaniu skuteczności przepisów dotyczących praw człowieka;

203. z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę Wolontariusze Pomocy UE, która w latach 2014–2020 umożliwi około 18 000 osób z UE i państw trzecich udział w operacjach humanitarnych w tych regionach świata, w których pomoc jest najbardziej potrzebna, a także będzie okazją do zademonstrowania solidarności przez udzielenie pomocy społecznościom poszkodowanym w wyniku klęsk żywiołowych i klęsk spowodowanych przez człowieka;

204. apeluje o intensywne działania UE w celu rozwiązania problemu zawłaszczania ziemi, takie jak promowanie odpowiednich środków zapobiegawczych w odnośnych państwach oraz wśród unijnych i europejskich przedsiębiorstw obecnych w tych państwach; stwierdza, że odmowa dostępu do ziemi i zasobów naturalnych osobom ubogim na obszarach wiejskich i miejskich jest jedną z głównych przyczyn głodu i ubóstwa na świecie, co wpływa na korzystanie przez społeczności lokalne z przysługujących im praw człowieka, w szczególności z prawa do odpowiedniego wyżywienia; apeluje o dokonanie oceny wpływu unijnej polityki handlowej na zawłaszczanie ziemi; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w rozwój dobrowolnych globalnych wytycznych dotyczących odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do ziemi, łąk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego, przyjętych pod egidą ONZ, i wzywa do ich wdrożenia oraz przyjęcia wiążących wytycznych w celu zapobiegania zawłaszczaniu ziemi; podkreśla jednak pilną potrzebę uwzględniania aspektów praw człowieka i ograniczenia ubóstwa w podejmowaniu decyzji dotyczących nabywania lub długoterminowej dzierżawy dużych obszarów ziemi przez inwestorów; uważa, że reakcja UE na ten problem jest ważnym sprawdzianem jej zobowiązania do przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka w polityce współpracy na rzecz rozwoju, o czym jest mowa w Traktacie z Lizbony, za sprawą którego unijna polityka rozwoju ma dalej przyczynić się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego, społecznego i środowiskowego krajów rozwijających się, a nadrzędnym jej celem jest eliminacja ubóstwa na świecie; wzywa UE, by zobowiązała się, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, do dokonania zasadniczej zmiany i przejścia na agroekologię, która jest sposobem na zagwarantowanie prawa do pożywienia;

205. z głębokim zaniepokojeniem zauważa, że ludy tubylcze są szczególnie dotknięte naruszeniami praw człowieka związanymi z wydobywaniem zasobów; wzywa ESDZ do wspierania rygorystycznych przepisów prawnych i inicjatyw mających na celu zapewnienie przejrzystości i dobrego zarządzania w przemyśle wydobywczym i innych sektorach związanych z zasobami naturalnymi, które to przepisy i inicjatywy szanują dobrowolną, uprzednią i świadomą zgodę ludności tubylczej oraz Deklarację praw ludów tubylczych ONZ;

206. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że grupy szczególnie wrażliwe wyjątkowo odczuwają przypadki naruszenia praw człowieka powiązane z degradacją środowiska, ponieważ ekspansja monokulturowych plantacji, pozyskiwanie drewna, infrastruktura oraz wsparcie dla wydobywania gazu i ropy naftowej, biopaliwa, górnictwo czy elektrownie wodne na dużą skalę prowadzą do wylesiania i degradacji lasów; zwraca się do Komisji, aby wdrożyła 7. unijny program działań w zakresie środowiska i wprowadziła kompleksowy plan na rzecz przeciwdziałania wylesianiu i degradacji lasów, a także eliminacji ich skutków społecznych i skutków w zakresie środowiska oraz praw człowieka;

207. przypomina, że realizacja programów w dziedzinie rozwoju, edukacji i opieki zdrowotnej umożliwia likwidację ubóstwa i w konsekwencji przyczynia się do zwalczania międzynarodowego terroryzmu; apeluje do UE o rozwijanie na świecie większej liczby strategii wzorowanych na strategii ESDZ „na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu”;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

208. podkreśla, że mimo już osiągniętych postępów w odniesieniu do dostępu do wody pitnej i systemów sanitarnych nadal około 2,6 mld ludzi nie posiada latryny, a 1,1 mld ludzi nie ma dostępu do żadnego rodzaju wody pitnej; jest zdania, że ten stan rzeczy wynika nie tylko z braku zasobów, ale również z powodu braku woli politycznej; wzywa zatem rządy do zagwarantowania dostępu do bezpiecznej wody pitnej i systemów sanitarnych ze zwróceniem szczególnej uwagi na kobiety i dzieci;

209. apeluje o ambitną i długoterminową strategię polityczną oraz plan działania na rzecz zdrowia publicznego, innowacji i dostępu do leków, które to strategię i plan działania będą wykorzystywać nowe systemy zachęt w odniesieniu do badań i rozwoju – zgodnie z tym, co zostało przedstawione w sprawozdaniu z 2012 r. konsultacyjnej grupy roboczej ekspertów WHO dotyczącym badań i rozwoju: finansowanie i koordynacja – w celu zabezpieczenia prawa do odpowiedniego standardu życia w zakresie zdrowia i dobrobytu każdego człowieka bez względu na rasę, religię, przekonania polityczne, warunki gospodarcze lub społeczne; podkreśla, że kobiety i dziewczęta pozostają grupą najbardziej dotkniętą pandemią HIV i są także najbardziej zaangażowane w opiekę nad pacjentami w ich społecznościach;

Międzynarodowe wydarzenia kulturalne i sportowe a prawa człowieka

210. potępia coraz częściej stosowaną przez państwa autorytarne praktykę polegającą na organizacji największych wydarzeń sportowych lub kulturalnych w celu zwiększenia swojej międzynarodowej legitymacji przy jednoczesnym dalszym nakładaniu ograniczeń na krajowych przeciwników politycznych; wzywa UE i państwa członkowskie do nawiązania dialogu z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do pierwszych Igrzysk Europejskich organizowanych w Baku w 2015 r. oraz mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r.; wzywa do opracowania unijnych ram polityki dotyczących sportu i praw człowieka oraz do uwzględnienia stosownych zobowiązań w nadchodzącym planie działania na rzecz praw człowieka;

211. ponownie podkreśla, że w ramach powszechności praw człowieka oraz na podstawie konwencji UNESCO, różnorodność kulturowa i dziedzictwo kulturowe są dziedzictwem światowym, a także iż społeczność międzynarodowa ma obowiązek współpracować przy ich ochronie i waloryzacji; uważa, że umyślne formy niszczenia dziedzictwa kulturowego i artystycznego, które mają obecnie miejsce w Iraku i Syrii, powinny być ścigane jako zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości;

Wzmocnienie działań Parlamentu Europejskiego w zakresie praw człowieka

212. potwierdza swoje zaangażowanie w ciągłe doskonalenie własnych procedur, procesów i struktur w celu zapewnienia, aby prawa człowieka i demokracja znajdowały się w centrum jego działań i polityk; przypomina o swym historycznym zaangażowaniu w dziedzinie praw człowieka, czego wyrazem jest w szczególności przyznawana corocznie Nagroda im. Sacharowa na rzecz wolności myśli; uważa ponadto, że aby Podkomisja Praw Człowieka wypełniła swoje zadanie określone w Regulaminie, którym jest zapewnienie spójności wszystkich strategii polityki zagranicznej Unii z unijną polityką praw człowieka, konieczna jest skuteczna współpraca ogólnoparlamentarna i uwzględnianie problematyki praw człowieka;

213. apeluje o sprawniejsze wdrażanie wytycznych dla delegacji międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego dotyczących wspierania praw człowieka i demokracji, i zwraca się o przegląd tych wytycznych, który powinna przeprowadzić Konferencja Przewodniczących Delegacji we współpracy z Podkomisją Praw Człowieka; zaleca w związku z tym bardziej systematyczne i przejrzyste poruszanie podczas wizyt delegacji w państwach trzecich kwestii praw człowieka, zwłaszcza poszczególnych przypadków, o których mowa w rezolucjach Parlamentu, a także sytuacji znajdujących się w niebezpieczeństwie laureatów Nagrody Sacharowa i osób do niej nominowanych, oraz informowanie Podkomisji Praw Człowieka o podjętych działaniach na piśmie, a także – o ile jest to uzasadnione politycznie – na specjalnym posiedzeniu podsumowującym;

214. podkreśla potrzebę ciągłego rozważania najbardziej odpowiednich sposobów zapewnienia jak największej wiarygodności, widoczności i skuteczności rezolucji Parlamentu w sprawie naruszania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności oraz podkreśla konieczność odpowiedniej synchronizacji między działaniami następczymi podejmowanymi przez wszystkie instytucje europejskie, a także przez Europejski Fundusz na rzecz Demokracji; podkreśla zwłaszcza potrzebę instytucjonalnych działań następczych dotyczących kwestii poruszanych w przyjmowanych w trybie pilnym rezolucjach Parlamentu;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

215. zachęca do dyskusji na temat uwzględnienia poszczególnych narzędzi służących do wspierania i promowania praw człowieka, którymi dysponuje Parlament, w jednym dokumencie strategicznym, który powinien zostać przyjęty przez Parlament na posiedzeniu plenarnym; wzywa do stworzenia regularnie uaktualnianej strony internetowej zawierającej listę obrońców praw człowieka, o których jest mowa w przyjmowanych w trybie pilnym rezolucjach Parlamentu, a także do utworzenia w Parlamencie wewnętrznej grupy roboczej, której zadaniem byłoby śledzenie losów znajdujących się na liście obrońców praw na całym świecie i zachęcanie delegacji podróżujących do państw trzecich do odbycia z nimi spotkań;

o

o o

216. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącej Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka i szefom delegatur UE.
